

WILL SELF

A pszichózis édes illata

Victoriának és Annának

Két férfi állt a Sealink Club egyik privát helyiségének ablakánál, és egy harmadikat figyelt, aki a D'Arblay Street sarkánál téblábolt. Kövérkés, harmincas évei végén járó fickó volt középáras katonai kabátban. Vékony, barna haja visszavonulót fújta koponyáján. A két szemlélő mindezt jól kivehetően látta, mert négy emelet magasságból többé-kevésbé egyenesen tekinthettek le az utcára.

„Nem hinném, hogy megteszi,” mondta Richard Hermes. „Szerintem hazainál anyucihoz.”

„Ebben korántsem vagyok olyan biztos,” vágta rá társa, Todd Reiser, miközben szíppantott egyet a spangliból, amin megosztottak. „Majdnem száz százalék, hogy akarja – ez csupán mersz kérdése, vajon lesz-e benne?”

A sarkon tipródó pasas a járdaszegély széle felé indult, mintha át akarna vágni az úton lemondva szándékáról, de még egyszer visszafordult, hogy a mögötte lévő épületre tekintsen. Nehezen meghatározható stílusú ház volt, amit időtlenné tett a ráülepedett mocsok; a bejáratot csengőgombok díszítették. Még ha Richard nem is tudta kivenni ekkora távolságból, tudta, hogy a gombok fölött celluxszal odaragasztott papír- vagy kartondarabkák találhatók, rajtuk „MODELL” fölirat. Az ajtó egyik oldalánál magányos tábla árválkodott, afféle, amilyeneket a benzinkutak melletti útszélen forgatnak a légörvények, kinyilatkoztatva egyik oldalukon a „BENZIN”, a másikon pedig a „GÁZOLAJ” legendáját. Ez a cégtábla azonban csak annyit villantott, „MODELL”, s amikor pördült, egyszerűen megismételte.

A katonai kabátos, potenciális balek még mindig hezitált, sarkairól lábujjaira billegett a járda peremén. „Öt fontom van rá, hogy bemegy,” szólt Todd, és egy összegyűrt bankót vett elő zakója oldalzsebéből.

„Rendben, állom.” Richard nem akarta, hogy a sarki csóringer fölmenjen megbaszni az egyik fuvolistát. Azt kívánta, hogy elinduljon a Tottenham Court Roadon lefelé, majd térjen vissza a központi metróval Parsons Greenbe, Turnham Greenbe, vagy bármelyik Greenbe is, amelyikben lakott, azután pedig battyogjon szépen haza az állomástól anyukához tiszta lelkiismerettel meg a spermicid kenőanyagtól szagtalan farokkal. Richard elég szenvedélyesen vágyott erre.

A figura, hirtelen, mintha ténylegesen a két voyeur gondolataira rezdült volna, újra föl-tűnt, izgatottan nézett szét az utcán, föl- és lefelé egyaránt, majd beosont az épületbe. Richard és Todd továbbra is a férfi – immáron jól kivehető – profilját figyelték, amint föl-tűnt az első emeleti lépcsőforduló ablakában, a másodikban, a harmadikban.

„Biztos az árut vizslatja a mozgólépcsőn fölfelé menet,” szolt Todd gúnyos mosollyal arcán.

„Vagy talán tudja, hova megy,” válaszolt Richard.

Aztán eltűnt a szemük elől. Richard sóhajtott, próbálta elképzelni, mi mehet odabent. A kurva szobájának egyenetlen padlóján vastag, sötétbarna szőnyeg. Az ágy – milyen is lehet? Ezernyi rövid utazásra (örömtelen mindahány) épített bárka. Összecukható típusú fekvőhely, rozoga, szétdögönyözött. Richard a hely szagát vette sorra. Ócska parfümök, cigarettafüst, dákók s még több koton légióinak keveréke. Mindezek fölött pedig a babaolaj majdnem szarra emlékeztető aromája. S maga a ribanc? Valami otromba grimasszal (Richard szerint), unottan tárja a kopaszodó alak elé száraz vágatát, miközben az leveti, összehajtogatja és egy háromlábú székre teszi kabátját.

„Na, hol az az ötös?” – szakította meg gondolatait Todd, mintegy lepecsételve őket bőrtalp-nyelvével, majd átpasszolta Richardnak a rakétát, ami akkorra már kisebb volt egy deknél. Richard ujjvégeivel fogta körül, nehogy megégesse magát, miközben másik kezét szűk farmerzsebébe erőltette.

Ám a katonai kabátos újra fölbukkant. Fürgén lépett ki a kupaktanya bejárati ajtaján.

„Nézd csak!” – szólalt meg Todd némi hevesességgel. „Berezelt.”

Richard abbahagyta a pénz utáni turkálást. „Vesztettél,” mondta.

„Mi van?”

„Vesztettél,” ismételte meg Richard. „Úgy értem, nincs ember a világon, aki annyi idő alatt, amíg ő fönt volt, meg tudna rántani valakit.”

„Na ja. Hát akkor nesze.” Todd egy másik összegöngyölt ötöst rántott elő zsebéből, s Richard kezébe nyomta, aki némi undorral konstataulta a papírpénz egyik végén látható száraz, vér és takony keverékéből álló vékony, kerges bevonatot. „Uzsgyi a mamihoz – remélem nincs benne semmi sajnálkozás.” Todd kiment, bevágva maga után az ajtót.

A főszer azonban – Richard folytatta a megfigyelést – nem hazafelé vette az irányt. Keresztülvágott az úton, s eltűnt az ablakpárkány horizontja mögött. Akkor viszont – zökkent vissza Richard a fölismeréstől – ide jött, a Sealinkbe. Meglepte a dolog, mégha nem is hőkentette meg igazán. Ha a Sealink tagja, valószínű, hogy van valami köze a médiához: könnyen sebezhetővé válik, amennyiben beazonosították. Talán nem is törődött az egésszel? Lehet, nincs is semmi nejcseke valahol Greenben, aki épp leveszi a serpenyőt a gáztűzhelyről, majd hűlni hagyja az ételt, miután feltálalta.

Richard sóhajtott. Fiatal, vékony, középmagas fickó volt szöke, göndör hajjal. Vonásai-ban bujkált valami feszült és finom; szemhéjain meg fülcimpáin kék vénák derengtek. Arc-kifejezése általában céltudatos, kötekedő, mentes – legalábbis egyelőre – minden urbánus ravaszágtól. Richardot nem várta otthon semmilyen anyucika. Sem egy barátnő. Nem sokkal több – meditált gondterhelten – egy szikkadt lyukú prostinál.

A szavak a fejében kellően otrombák voltak ahhoz, hogy kiváltsanak nyelvén némi keserű ízt. Richard nem igazán volt az a faragatlan stílusú fiatal. Félig fölkrákgotta, majd lenyelte az epét, vállai előre görnyedtek. Borzongás futott rajta végig, azután megindult Todd Reiser nyomában, ki az ajtón, le a narancsszínű szőnyeggel borított, kanyargós lépcsőn, és be a bárba.

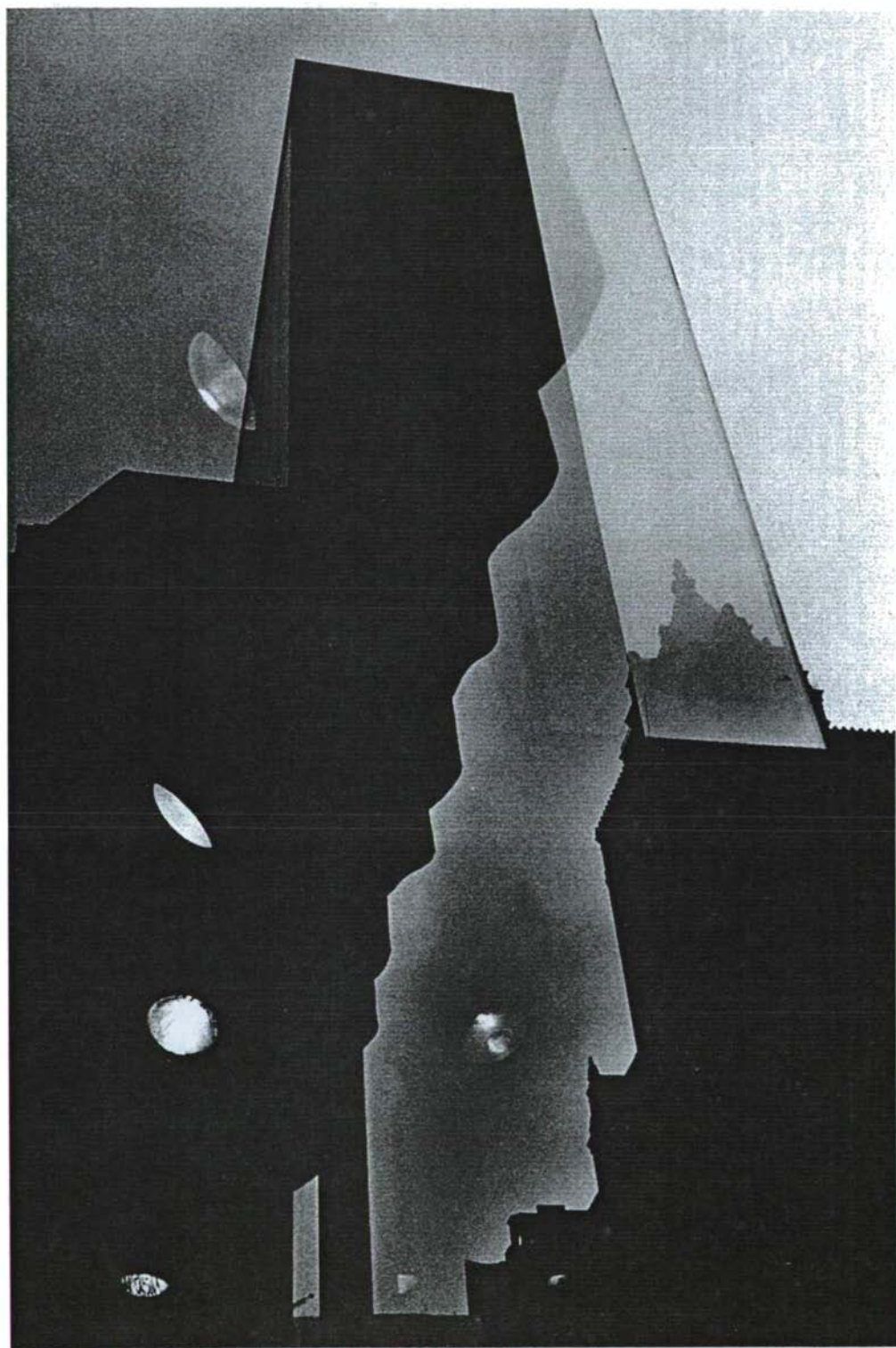
A koktélozós időszak már jócskán a vége felé járt, és a Sealink Club bárjában, finoman szólva, vibrált az atmoszféra. Az elmúlt néhány órában nagyszámú irritáló, elfekélyesedett s megkeseredett ember dolgozott keményen azon, hogy az alkohol csordultig teli, érzékeléstől mentesítő ciszternáinak mélyére nyomja megbántottságát. E – minden alternatívát nélkülöző – terápia során hathatós segítséget nyújtott Julius, a klub vezérpultosa. Föl-le pi-ruettezett a bár óriási, üvegezett sankja mögött, whiskys, gines és vodkásüvegekkel keringőzt polctól pohárig. A shakerrel káncánt, a jégkockákkal lambadát, az üveges sörökkel pedig charlestont járt. Eleven minden mozdulatában. Fénylő narancs haja csillámlott, akár egy kifaragott, kubista gyepdarab, jáde gombfülbevalói, inge, köténye és csokornyakkendője makulátlanul ragyogtak. Magatartása oly vitathatatlanul *előkelő*, hogy az exkluzív klub tagjai – gyakran ténylegesen is – rongyosoknak tündek mellette.

Richard mindezt a bár előtti kicsiny előtérből figyelte, mielőtt belépett volna. Ahhoz, hogy be tudjon látni, szinte föl kellett kapaszkodnia a bejárat megemelt küszöbére. Ezek a küszöbök, az épület funkcionalista dekorációja – csupasz villanykörték drótkosarakba zárva, rikító narancs padlóborítás, acél bútorzat – meg a hely minden pontján érezhető, állandó rázkódással párosuló moraj: ezekről kapta nevét a színtér. Ugyanis pontosan a klubnak helyet adó ház alatt volt a posta földalatti kisvasútjának központi végállomása, és a bizottság úgy határozott, hogy kézzelfogható előnyt kovácsol e pusztán városi szükségletből. Ami ennél azonban sokkal fontosabb, az az, hogy a Sealinkben lenni annyit jelentett, mint a tengeren *lenni* – számos értelemben.

Az emberi láрма Richardra zuhant. Reklámemberek, tévés arcok, a médiához kapcsolódó pénzügyi szakemberek, főcímművészek, szinkronszínészek, PR figurák, designerek, műsorokban pózoló csajok, reklámművészek valamint egy jókora szemétdombnyi pénzes vagy nevezetes élőhalott. Ők voltak a Sealink lakói. Úgy tűnt, mindannyian dohányoznak, isznak, megannyi túlzó testtartást véve föl; körbe-körbe forgó, rángatózó pofázmányok, az alkalmat lesve a társadalmi rangsorban történő sikeres előrelépésre: a társalgók fejében – vagy testében – motoszkáló, titkolt de valós szándékok.

A Sealink bárjában a helyiség minden egyes pontjának letapogatása egyre inkább (a közvetlen szomszédok arcának tudomásul vétele helyett) olyan, mindent átható szokássá lett, ami egyfajta kollektív, zavart izgatottságot eredményezett – akár egy zavaros, szétporladó mexikói hullám. Richardot elnyelte a tekintetek e nyughatatlan fonadéka; úgy érezte, azonnal ki is veti magából. Ő szintúgy nekilátott, hogy ellenőrizze, ki van ott, kit ismer, ki tart hat számot érdeklődésre, kinek lehet valami ajánlata.

Richardnak nem sokáig kellett kínlódnia e motorikusan irányított minta szerint, mert szokásos sarkában ott tanyázott Bell, s vele az isteni, az érinthetetlen, az egyetemesen kívánatos Ursula Bentley. Richard pulzusa fölgyorsult – a kopaszodó faszinger abban a pillanatban ki is lépett az agyából. Todd Reiser is ott lebzsel, meg még számos másik bandatag. Bell áttetsző, fekete szemei elkapták Richard tekintetét mintegy harminc láb távolságból, Bell martinis pohara parányi, üvegszerű horizonttá alakult. Bell fölemelte egyik ujját, s megkopogtatta vele halántékát. Egyfajta védjegyszerű gesztusa volt ez – pontosabban az egyik. A jelentése: „Fölcsöngethetsz hozzám...”, vagy – közelebb az igazsághoz – „Kegyeskedek szólni hozzád.” Richard elsietett onnan.

Természetesen a klubtagoknak létezett egy jellegzetes csoportja, amely kimaradt a fenti felsorolásból. Egy csapat, amelyhez Richard – jelentéktelenül – tartozott. A bértollnokok bandája, mert ha a Sealinknek akadt valami primér *raison d'être*-je, akkor ez egy sötét, párás milió táplálása, amelyben az üres fecsegés penészgombája egész éjszaka növekedhetett. A klub volt a város dohos pincéje.

Ekkortájt a bárban a bértollnokok és az egyéb foglalkozásúak aránya körülbelül egy az egyhez állt. S ez esetben korántsem gerinces zsurnalisztákról vagy hajlíthatatlan riporterekről volt szó, ó dehogyis. Egyetlen férfi sem próbált a bárban görnyedtebb testtartást fölvenni, hogy enyhítsen srapel okozta sebének fájdalmán, amit a balkáni krízisről szóló tudósításai során szedett össze. És egyetlen nő sem fejtette ki komoly alapossggal a magánéletét valamelyik sarokban összecsdülve a kincstári szakértőgárda neokeynesiánus implikációiról az Állami Szektor Hitelezési Követelményrendszere kapcsán. Szemernyit sem.

A Sealinket rendszeresen látogató bértollnokok, akik oly zajosan locsogtak a bárban, zabáltak az étteremben, bámultak dülledt szemekkel a tévészobában, hajlongtak a csocsóteremben és hözöngtek az illemhelyen, egészen más helyet harcoltak ki maguknak a kulturális táplálékláncban. A surmóság sugárzóinak, a közönségesség közvetítőinek s a dágvány disszeminátorainak pozícióját. Cikkeket írtak cikkekről, tévéműsorokat készítettek tévéműsorokról, kommentálták azt, amit mások mondtak. A legfelszínebb, legjelentéktelenebb s legműlandóbb kulturális reflexivitás terén üzérkedtek, működésbe hozva egyfajta párbeszédet társadalom és tudata között, ami során pont akkora rezonancia keletkezett, mint amikor egy vastag alumíniumfóliából készült, egyedi formájú pástétomosedényre ütnék iratkapoccsal.

Oly sok másikkal egyetemben, összegyűlve a bűzös közönségességben, Richard is nap mint nap a bárban, ebben a nyitott szereposztású szobányában dolgozott, felszínre hozva a habzó szóáradat tekintélyes mennyiségét. Névlegesen az öltözködés-megjelenés, művészetek/kultúra, pletyka-illetve-előzetes rovatért felelt egy nagy példányszámú életmód-magazinnál, de emellett megtöltött számos kiemelt helyet is cikornyás cikkekkal néhány szórákóztató jellegű férfilepban, magasztalva a nadrágprések, az aromaterápia meg a hódészakázás előnyeit.

Bizonytalanság hatotta át e (létezésben betöltött) szerepet illetően – minden annyira újnak tűnt számára. Egy évvel korábban még egy régies, egyszerű újság hírosztályán dolgozott egy régies, egyszerű északi városban. Volt neki gyermekvállalásra kacsintgató barátnője meg egy falelválasztásra szoruló kicsiny lakása.

Lassacskán révbe ért néhány, londoni magazinoknak próbaképpen készített írománya, s a kapott dicséret lendületet vitt lábaiba, amelyek meg sem álltak a felelős szerkesztő asztaláig, beköltözött a szájába, amely addig a rezignáltságát nyelte, és a szerszámába, amely összetöppörödött barátnője vaginájának vidékies, muszlin szorításától. Richard dél felé vette az irányt – földrajzi értelemben.

Londonban kötött ki álláskeresőben, s kibérelt egy lakást Hornsey-ban. Egy szűk, barátságatlan dobozt, amit még ridegebbé tett az a szükséglet, hogy igazi lakóhelyként tűnjön föl. Minden mikroszkopikus volt benne – az ágy, a székek, a tűzhely. Még az ajtók szemöldökfái is legalább hat hüvelyknyivel alacsonyabban helyezkedtek el a szokásosnál, ezért,

amikor Richard későn vagy részegen érkezett haza, esetleg mindkettő (ami gyakrabban esett meg, mint nem), szobáról-szobára haladva állandóan lefejelte az ajtókeretet.

Miközben élettére tovább zsugorodott odalenn délen, szociális horizontjai egymásba csúsztak. Földdobódott, hogy milyen jól boldogul a városban; előzetesen azt hitte, rázós lesz majd az elkövetkezendő időszak, minden csupa sznobéria meg rosszindulat. De bértollnok kollégái teljesen úgy tekintettek rá, akár valami regényfigurára: egy pozitív Ariel, aki elvárásolja unalmuk szigetét. A tényeket, hogy Északon dolgozott, jelentéktelen állami iskolába járt, affektálás nélkül beszélt otthonáról meg a szüleiéről – oly véletlenszerű és ellenállhatatlanul inspiráló tulajdonságoknak tekintették, hogy egyik partimeghívás követte a másikat, ahol a bolgár borok csak úgy ömlöttek nyakról nyakra az üvegek nyakából az alkalmi bár-pultok körül. E potyázások hintapalintája – nyitányok, kezdeti vállalkozások vagy egyszerűen sajtóbulik – után Richard átült a tivornyázók gyorsvonatába. Átvonultak a West End klubjaiba, s a tagsággal rendelkezők bepréselték a többieket a Soho House-ba, a Fred's-be, a Groucho-ba vagy, természetesen, a Sealinkbe – a kiemelt piperkőc helyre, az arrogancia műtermébe.

Richardot lenyűgözte a Sealink. Filmsztárok, popzenészek, valamint elsődleges szempontként, szakmájának nagymenői – a szuperbérecek; láthatta őket mind. Kitűnően karbantartott pincsik rázták magukat le-föl a narancs szőnyegeken, Richardnak majd kiestek a szemei, úgy sóvárgott utánuk. Semmiféle szexben nem volt része az elmúlt évben, leszámítva két fékeveszett kamatyolást közvetlen főnökével a magazinnál, a negyvenes éveiben járó sikeres anorexiással, akiről később kiderült, hogy kesztyűfetisista. A harmadik keffentés akkor hiúsult meg, amikor a nő arra kérte, hogy húzzon föl edényfogó kesztyűket, mielőtt beakaszt neki. Szükségtelen mondani, hogy afférjuk nem befolyásolta – bár Richard tartott ettől – munkakapcsolatukat. Ugyanolyan hatásosan nézett el Richard fölött, mint tette korábban.

Bezzeg a sealinkes csajok! AAAAOOOOOOH! Mennyire odáig volt értük! Fénylő hajuk, cigarettától illatozó bőrük! Vékony hangjuk, a fogyókúráról beesett szemeik! Tökéletesen megvető arckifejezésük – a drága pénzért tanult semmibevétel. Átsuhantak a helyiségen, Richard lobogó szemekkel követte testük mozdulatait, akkurátusan regisztrálva összes illegésüket-billegésüket, miközben maga elé idézte ruhájuk, hajuk, bőrük finom, légies íveit...

A legelső azonban e nyeretlen kancák közt, kiemelkedve a hamis fényű bizsuk közül, Ursula Bentley volt. Ursula egy szórakoztató magazin számára készített naplót szerelmi kalandjairól havi rendszerességgel: a lehető legkínosabban rettenetes írás, amit valaha is olvasott, de Richard hihetetlen kedvezményeket tett Ursula számára, a harmadik világ adósságaihoz mérhetőket. Akarta őt. Nem egyszerűen volt szép, hanem oly módon, amely már annyira fölfoghatatlanul valószínűtlen – mint egy kínai gyorsétkező mögött a szemétben talált gyémánt –, hogy Richard szinte azt hitte, szerencsétlen bolond, Ursula megváltotta őt, saját magát; minden aljasságot, valótlanságot, tragikus ellaposodottságot, amiknek hullámai a Sealink körül tajtékzottak.

Így futtatta zátonyra Richardot Bell, majd kicsiny bandája tagjává fogadta.

Richard elfoglalta a számára fönntartott helyet, és intett az egyik pincérnek tökéletesen tisztában lévén azzal, hogy a rangsorban elfoglalt szerény pozíciója folytán akár több tíz

percen keresztül is várhat italára. Bell – mint általában – csendben üldögélt brancsának közepén, akár egy nagytestű pók a hálójában; láthatatlan szálak fonták körbe öltözék gyanánt, a pletyka, a spekuláció, az azonos illetve különböző vélemények szálai. Bell meg csak ült, mindenre figyelt, mindent rögzített, minden egyes darabot megcsócsált a jövőbeni visszaöklendezés céljából.

Ha létezett a Sealink Clubnak vezérbikája, nagymenője, egy igazi Vautrin, aki a lenti mélységekből kormányozza fölfelé a botrány hajóját, akkor az Bell volt. Bell szintén bértollnok volt, elég állhatatos, de ennél persze sokkal több. Napi rovatai egyidejűleg futottak a *Standard*ben meg a *Mail*ben, mintegy tízmilliónyi ideológiailag megbéklyózott olvasóhoz jutva el. Heti tévéműsorát – egy csevegő show-t *Campanology** címmel – péntek esténként csúcsidőben közvetítettek élőben, kábé tizenötmillió nézőnek. A Talk Radióban, holtidőben futó telefonálj-be show-ját vasárnap hajnalonként hallhatták, talán kettő és négy között (mindig hat órával korábban vették föl), azonban még ekkortájt is sikerült nagyjából négyszázezernyi elveszett lélek fülébe duruzsolnia.

A rendkívül telített műsorprogram hatására Bell egyik hűséges udvari talpnyalója Venn-diagramok metszeteire alapozva – na meg bizonyos misztikus számítások eredményeképpen – leszögezte, logikailag, hogy Britanniában legalább kétszázezer olyan ember van, aki *semmi* egyebet nem csinál, mint Bell hangját hallgatja, Bell arcát lesi vagy szavait olvassa élete minden egyes éber órájában. Ugyanez az udvaronc, mentora előterjesztésére, egy hét szabadságot kapott, mert komolyan foglalkozott a gondolattal, miszerint Bellnek lassan intézkednie kellene a tudatalattiba sugárzott közvetítések ügyében, hogy gyarmatosíthassa az ottani álmok képeit is.

Bell rendkívül masszív, harmincas éveinek vége felé járó férfi volt. Vastag alkat, egyenesen meg keresztben egyaránt, ami eredményezhetett volna egyfajta különös tuskószerűséget, négyzetlenséget, arca ellenben annyira lapos, kétdimenziós volt, hogy szinte megtévesztette a szemlélőt. Aligha akadt bárki a Bellt szemügyre vevők közül, aki súlyának, tömörségének paraméterein törte volna a fejét; sokkal inkább az arca babonázta meg a tekintetet. Hírneves lévén, senki sem azt várta, amit *életnagyságban* megpillantott, ám Bell jó megjelenésű, elegáns, tiszta és rendezett külsejű ember volt. Felsőteste akár valami téglalap, két karja ugyanez vékonyabb kiadásban. Lábai egybevágóak voltak felső végtagjaival. Egyszerű, jószabású öltönyöket viselt, amelyek az említett felületeket hangsúlyozták.

Ez így volt rendjén. Éleseszűbb, gyakorlottabb megfigyelők, akiknek sikerült Bell közelében maradniuk – kvázi potenciális fedélzeti pozícióban –, elég hosszan szerezhettek benyomásokat valódi súlyáról. A finom gyapjuszövet alatt elemi erejű test lakozott. Minotaurusi test, félig bika, félig ember; vastag csontok, fáradhatatlan izmok. Bellnek még a tartása is olyan volt, amilyen a Minotaurusé lehetett: derékból előrehajolt, lábai keményen a Sealink padlójának támasztva, előrevetett karok, hogy a legelőnyösebb piramis alakzatot vegye föl a térben, tökéletes súlypontjával alkalomadtán kiküszöbölve a *gravitas* esetleges hiányát.

* A harangmegkondítás, csengőmegnyomás művészete.

Aztán a búrja. Újfent minden szempontból alaposan kihasználta a saját fejét. Senki sem tudta biztosan megállapítani, volt-e nyaka Bellnek vagy sem. Zsír meg izom ruganyos rétegeiből épült rá a felsőbb szint pagodája. Kevesen ismerték föl – még azok közül is, akik együtt aludtak Bellel, s érezték távolabbi (vagy közelebbi) szenzoraikon összezáródni azokat az erőteljes rágószerveket – az arc állkapcsos, mondhatni primitív szerkezetét. Mégis, bevonva a közönség szemszögét, közelről nézve gyakran találták... meglepően helyesnek.

Fénylő fekete hajának egyenesre vágott szálai lazán lógtak le magas, fehér homlokára. Szemei feketék – mindazonáltal melegek. Hibátlan arcszínét apró, harang alakú anyajegy tette hangsúlyosabbá alsó állkapcsa szélén. Ajkai vörösek, de szárazak. Noha ornyerge széles és durva volt, orrcimpáiban finomság rejtett. Pofájában meg állában pedig az elégségesnél több csont, hogy támogassák a toldalékokat. Nem csoda tehát, hogy Bell célba talált – gyakran. Révbe ért, többé-kevésbé bármikor és bárkinél, akinél akart.

Még egy olyan – üzekedni vágyók csöcselékével teli – helyen is, mint a Sealink, kitüremkedett Bell csillapíthatatlan étvágya a pina meg a fütykös iránt. Szerette mindkettőt. Valamelyik bárbeli bunkó azt állította, az előbbi jobban, aztán jöhetett a többi. Bármiképp alakultak a dolgok, Bellnek sohasem volt gondja az utánpótlás beszerzésével. Persze az ő munkája hatósugarában mindig is ott repdestek a csábítás ürge, felületes és féktelen formái: az éppen annyira kicsapongó, tartalmatlan és gyöngye figurák, hogy utánaforduljanak egy fátyolos tekintetű férfinak, majd nem sokkal utána azon vegyék észre magukat, hogy hanyattvágódtak, térdeiket meg combjaikat automatikusan a megfelelő helyzetben kínálva az eredményes behatoláshoz.

De Bell nemcsak az óriási szájával elérhető füvet legelte le a réten, korántsem. Képes volt maga alá gyűrni azokat is, akik megpróbálták elkerülni, kitértek az ezüstös nyelv elől, amely mint a bola* röpi és tekeredett alsó végtagjaik köré, ledöntve őket az osztályon felüli szőnyeggel borított pampa földjére. Jutott ezekből bőven, mivel – az isten verje meg valamennyit! – még a West End lakóinak is akad némi büszkesége, tisztessége, olyan kapcsolatai, amelyeket nem kívánnak elveszíteni.

Bell az efféléket különösen kitüntette figyelmével. Tökéletes fölfrissülésnek tűnt a férfi számára régóta működő kapcsolatok után kutatni – házasság, együttélés, vagy akár egy titkos viszony – pusztító erejű tömegével közéékelődve a szoros köteléknek, megszakítandó a gyarapodó évek, élmények, gyermekek számát... sőt a szerelmet is.

Megszámlálhatatlan mennyiségű bömbölő hitves, barátnő, barát, partner és szerető örvongott tehetetlenül, le-föl rohangálva Bell bérpalotájának tömbje előtt az engesztelhetetlen járdarészen, Bloomsburyben. Bell soha nem tett kísérletet arra, hogy leplezze gyarlóságait. Tény, hogy élete, testi valója kolumnájának legalább annyi volt a sava-borsa, mint a nyomtatottaknak, amelyek flörtjei legjavának tűnhettek. És mindig megkaparintotta magának a kiválasztott férfit vagy nőt. Olyannyira, hogy ha a Sealink lakosai arra lettek figyelmesek, hogy Bell ráirányozta a célgömböt az aktuális prédára, már tudták, csak idő kérdése, mikor lesznek könnyek a klotyóban, zokogó hangok a kaputelefonban, veszekedések az

* Indián eredetű dobófegyver Dél-Amerikában. Két kö- vagy vasgolyó borszíjjal összekötve.

előszobában. Lacos-nak baromira elfoglalt napja lett volna Bellel.

A klikk épp egy ilyen viszony eltörléséről vitázott, amikor Richard venni kezdte az adást beállítva füleit az álnokság magas frekvenciájára. Éppen Ursula Bentley beszélt, „Tényleg, szerintem el kéne mennie valahova, egy klinikára... vagy bármi, lenyugodni, é'titek, mire gondolkodok –”

„Én nem hinném, hogy pont a drogok jelentik a problémát.” A közbevetés egy Slatter nevű figurától érkezett, aki egy hajnyírógép szervizt üzemeltetett, jórészt Bell adományai-ból.

„D'gulj el –” vágott vissza dühösen, édes kis száján megvető fintorral Ursula, „ha nem a drogok, akkor viszont kurvára azoknak kellene lennie. Bell azt mondja, hajnali ötkor dörömbölni kezdett a főbejáraton, rángatózva, fehér arccal, minden ízében remegve. Ugye, Bell?” Sugárzó szemeit mentora felé fordította, aki a szokásos minimalitással biccentette meg brutális koponyáját, jelezvén, hogy tényleg így volt.

Slatter válaszát formálta, sőt, néhány szava még rá is torlódott Ursula magyarázatának végére, de látva Bell hallgatólagos beleegyezését, azonnal elnémult, s körmei vizsgálatába mélyedt. Slatter; nevetést fakasztóan visszataszító ember volt. Vézna, már sárgásan meg-ereszkedett bőré alak, aki állandóan idióta öltönyöket hordott, amelyek vagy szövet meg műszálas anyag keverékének tunktek (nyáron), vagy kárpitbélésűnek látszottak (télen). Vállai in korpahalmok, fejbőre pedig jól láthatóan varasodott. Körmei alatt, amiket éppen szemlézett, oly csinos, kérekszerű lerakódások – mindegyik kedves, apró, sötét félhold alakú –, hogy a kosz már-már dekoratívan hatott. Ám mindezek ellenére – vagy inkább sokkal gonoszkodóbban, éppen ezért – Slatter volt Bell jobbkeze, alázatos szolgája, a kulimunkát végző kurvája. Ő volt az, aki megbízásokkal rohángált, fogadta az üzeneteket, beszerezte a kokaínt és eladta a pocsogó lánykákát a folyó mentén az Edgware-i abortusz-specialistáknak.

Az ő mocskos mancsai biztosították Bell tiszta kezeit. És ahogy ez egy – tökéletes *modus vivendi* kialakító – parazitához meg vendéglátójához illik, szimbiózisban éltek, elfeledkezve arról, melyik szerep kié.

Bell továbbra is csöndben maradt; a felügyelet s nyugtalanság szálai, amelyek a bandatagokkal kapcsolták össze, búgtak, lüktettek. Ki ragadná meg az alkalmat – révedt el Richard –, hogy beajánlja magát, s vállalja a jövedelem, a nyersanyag és a lehetséges témák termelésének felelősségét?

Todd Reiser. „Nem fogjátok kitalálni,” kezdte, „hogy mit láttunk, a fiatal Richard meg én, az imént...” Reiser inggallérig érő, sima haja zakóját érte, ahogy előrehajolt, igényt támasztva egy helyre a weben.

„Tényleg,” vinnyogta Adam Kelburn, a *Cojones** nevű férfi divatmagazin, ahová Richard is bedolgozott, felelős kiadója, aki egy távoli – viszont lelkes – tag volt, „nem fog menni. Miért nem mondd el, Todd?”

Reiser még jobban összegörnyedt, szinte valódián formázva meg a farmer- és gyapjúvászon keverékét, miközben egy martinis pohárra támaszkodott. „A legfőbb szobában vol-

* Spanyol káromkodás.

tunk, höhö, s az ifjú Richard kiszúrt egy alakot, aki a kupaktanyával szemközt őgyelgett a járdán, h'höhöhö..." Reiser amúgy egykoron-és-eljövendő filmrendezőnek tudta magát, aki mostanában – megfelelő természetességgel – reklámokat készített. Mindenkiel gorombán viselkedett az undorító durvaság szintjéig – Bellt kivéve mindenkiel, aki csak létezett. Hát, gondoltuk, teszünk egy kis fogadást, vajon tényleg bemegy-e megtönni az egyik oboást, höhöh'hö..." Megállt, hogy kortyoljon az italából, mikor Bell hangjának koromfekete tónusa beszennyezni készült a levegőt.

„Mekkora volt a tét?” Richardot, mint mindig, sokkolta a férfi hangjának kimért higgadsága.

„A tét!” – folytatta Reiser. „A tét, az, öö... egy ötös, ugye Richard?”

„Valóban.”

„Na szóval, bemegy a mokus, fölvészorog a harmadik emeleti farkalodáig. Na, mondtam magamban, egy ötös ide – mert ennyire vonatkozott az alku –, amikor berezelt, s visszadöngetett, le az utcára, h'höhöhö...”

Akárcsak Reiser vihogo, kihasználta nőcskéi, gondolta Richard – de abban a pillanatban, ellenállhatatlanul, kezdett eluralkodni rajta a lehetőség vágya, hogy ő szintén kihasználhassa őket. „Ami azt illeti,” pottyant bele Richard az anekdotát elnyelni készülő röpké életű, nyitott szájú gyomorba, „nem ment haza.”

„Nem?” Reiser annyi taknyot zsúfolt a két nazális mássalhangzóba, amennyit csak tudott.

„Nem, bejött ide.”

„Ide? A Sealinkbe?” Ursula volt. Richardhoz beszélt – nagyjából. Szíve dalra fakadt.

„Igen, most, éppen ott áll, Juliusnek löki a sódert.”

Hat számító szempár cikázott a tömegben, hogy végigpásztázza, majd föltűnés nélkül bemérje ezt a balekot, ezt a tökéletes célpontot. „H'höhöh'hö,” vihogott Reiser, „repedjek meg, a Richard gyerek igazat mond!”

Senki sem figyelt rá, mert Bell bizonyos finom, akár határozatlannak is vélhető mozdulatokkal jelezte, szólni kíván. „OK,” mondta, „játsszunk egy kicsit. Slatter, menj oda a szemközi pulthoz, és tudd meg a kopasz kám nevét. Reiser tarts vele te is. Mihelyst megvan az ürügy, menjetek át a túloldalra. Azt mondtad, a legfelső emeletre ment... jó, bizonyára a kurva is ott van, akit látni akart, vagy éppenséggel nem bírta elviselni a látványát. Adjatok neki némi suskát és vegyétek rá, hogy jöjjön át ide, jelentsétek be mint a kopasz vendégét, gyertek ide a bárba és *faire un petit rendezvous*. Ez megmenekítene minket attól, hogy beledögöljünk az unalomba, he?”

Richardot lüktető, kakofonikus némultság taglózta le. Mintha valaki egy kétfontos, nedves halfilével verte volna körbe a fejét.

Három órával később még mindig kábának érezte magát a The Hole nevű – az Old Compton Street-i pornó-kellékbolt legeslegmélyebb pincéjében található – illegális kocsmá legtávolabbi sarkában üldögélve egy zsámolyon. Richardot megdöbbenetette az iménti eset során megnyilvánuló hamisítatlan, makacs rosszindulat. Még mindig emlékezett a szerencsétlen férfi arckifejezésére, amikor meglátta a ribancot bejönni a bárba, aki odasompolygott hoz-

zá, sebes kezét átdugta kabátja vállpántján, majd hátának dörgölte peroxidos szemöldökét. Richard földézte magában a pasas rövidlátó, sértett tekintetét, s ahogy nyaktól fölfelé elvörösödik ritka haja elszórt gyökereiig. És Richard érezte a szégyent, amit ő provocált ki.

Most morózusan ücsörgött a józanság vékonyka pallóján egyensúlyozva, miközben körüllötte fodrozódó hullámokat vetett a részegség tengere. Bell ugyancsak ott volt. Éppen állt, két ajtónyi, overállba meg rácsos trikóba öltözött fekete sráccal cseverészett tökéletes lezserséggel. Bell elemében volt, testtartását a másik kettőéhez igazította, akárcsak – amit Richard a háttérzajon túl még ki tudott venni – mondandóját nyelvi kliséikhez, a Nament-minden-jeikhez, Semmigáz-aikhoz meg Frankón-jaikhoz, hogy szokja a tolvajnyelvet s hozzáférhetővé válják hallgatói számára.

Ursula szintén ott iszogatott. Még mindig olyan volt, mint eredetileg, a koraesti órákban, szemeiben semmi vörösség, dús, gesztenyebarnára színezett hajának tartásában semmi változás. Sőt, mintha a hosszú, végigivott éjszaka még több életet, testiséget kölcsönzött volna lényének. Richard úgy rejtőzött elázottsága mögé, mintha az egy fa lenne, és ő amögül bámulná. Hogy lehet képes ilyen alakokkal együtt lenni? Hogy lehet szemtanúja kegyetlen tréfáknak, amelyet például a katonai kabátos fickóval is játszottak anélkül, hogy ne korrumpálódjon közben legbenső lényege? Hogy lehetett ilyesmire képes?

Richard belátta, a barmot csinálók magamból veszélye forog fenn. Túlságosan is be volt kómázva ehhez az egészhez. Mikor kanyarogva keresztülülöngélt a tömegben elfoglalni helyét a helyiség végén rejtőző vécéfülkében, hogy felszínre törjön, majd kiürüljön belőle némi folyadék, bokákra taposott, papírpoharakat lökött meg könyökével. A káromkodások még messziről is a fülébe csobogtak, átrobajlottak a földi siralomvölgyön. Fennmaradok, fontolgatta megfontoltan – miközben arra a meghatározott pontra koncentrált, amelyen keresztül a péniszt elhagyja a vizelet –, mégha ő nem is indul haza vele. Hazamenne vele? Oh! Hazamenne?

Természetesen Richard tisztában volt azzal, hogy párszor megtörtént már ilyesmi. Aligha akadt olyan a Bell körüli állandó társaságban, aki ne vitte volna el. Azonban mindez csupán Bell módszerül szolgált, hogy megbillogozza őket; a bejárás engedély. Egyszer ő is megtette, aztán már nem... vagy mégis? Ursula annyira – *olyan kibaszottul kíváncsi*. Tökéletes alak: nagy, hegyes mellek, semmi fölpolcolás vagy támaszték; derekán kellemes fogás esett; mozgékony csípő és hosszú, kacszázó lábak; na meg a fej. A szemek körül állandó, bámulatbaejtő violaszín hevedesség; a szemöldökök mint két egyenes, barna vágás; kerek, mégis kemény arc és tökéletesen hibátlan, rózsaszín bőr feszült rajta. Ursula említette Richardnak – a semmi apropói –, hogy nincs szüksége make-upra, toalettje mindössze kevéske hidratáló krémből, valamint a Jicki márkájú finom, áthatóan erotikus parfümből áll, amelyet Guerlain készített Eugénie császárnénak.

Egy parányi hidratáló krém! Richard kívánt a csöpp hidratáló krém lenni. Azt akarta, hogy föl vigyék egy pamut-gyapjú pamaccsal arra az arcra, arra a nyakra, azokra a bögökre. Oh Jézus! Világos, nem jönne ide hozzá, hogy lökjön neki némi alamizsnát, ebben biztos lehetett. De nem hagyhatta itt. Egyszerűen nem hagyhatta...

„Még mindig itt, he, fiatal Richard?” – kérdezte a fölé hajoló Todd Reiser: megtehetette, ugyanis Richard teljesen összezuhan a zsámolyon bóbiskolva. A rendező kiváló példáját

nyújtotta praxisának: alkatra porbafingó, akárcsak forgatásai. Gusztustalan farmereket viselt, amelyek ráncolatlanok voltak, noha redőzöttnek kellett volna lenniük. Mindehhez néhez szövetingeket vett föl, s Richard nem tudta megállni, hogy ne képzelje maga elé a még kopottabb felsőruházatot Reiser szekrényének zugaiban – zipzáras kardigánok meg ujjatlan Fair Isle szvetterek. „Azt hiszem, tudod, nincs sok esélyed abban az irányban...,” vigyorgott önelégülten Reiser – legalábbis Richardnak úgy tűnt – egész testével az imádnivaló Miss Bentley felé fordulva.

Kicsiny csomagnyi epe toltult föl Richard torkának mélyén. „H'tt, m'jah,” válaszolta, majd azon kapta magát, hogy hátsó lábain áll, illetve tántorog, mint egy Camparitól elázott csikó, és egy – ugyanúgy önkéntelen – „J'jéjt” motyog el Bell, Ursula meg Reiser hozzávetőleges irányába. Utána az Old Compton Street, alkudozás a törzsi jelekkel hegesített arcú, csipesz íróablás taxi diszpécserrel a Pollo Bar melletti kioszknál.

A taxi északnak tartott, fölfelé a Tottenham Court Roadon. Richard elterült a hátsó ülésen, szinte érzéketlenül, viszont teljesen éberré rázta a kocsi, mikor kereke megdőccent egy kátyúban.

A Euston Road-i útkereszteződésnél óriási hirdetőtáblát állítottak föl, hogy eltakarja a Euston Tower melletti üres telkeket. Richard odafordította fáradt tekintetét látván, hogy a hajnal fényei vörösbe borítják a tábla tetejét – majd magát a reklámot vette szemügyre. A három az egyben típushoz tartozott, forgó, háromszög alakú rudak vaskeretben; s amikor a taxi megállt a lámpánál, épp egy – szinte második bőrként ható, hibátlan selyemtokba zárt – női nemi szerv indult pördülésnek, mintha megkevernének egy pakli kártyát emelés előtt, hogy föltáruhassanak azok az ismerős vonások: a vörös ajkak, a széles ornyereg. Bell meglep, fekete szemei néztek Richardra, vastag ujjával Bell magas, fehér homlokára bökött. Utoljára a reklámszlogen tárult elé a táblán, szinte bepattant tudatába: „Egész éjszaka az MW 1053/1089 kHz sávon. Ragadd meg a harang nyelvét – és csöngess rám, Bell.”

Váltott a lámpa, a lépő zöld férfi ikonja összeillesztette lábait, a taxis menetbe kapcsolt. Az autó előrelódult. Richard az ülésre ejtette fejét. Merre kalandoztak most azok a vörös ajkak? Talán az Ursulát borító rózsaszín bőrt kószoltgatták? Richard rekedten nyöszörgött; a taxis hátrafordult, a műbőr üléshezát pedig recsegett alatta. „Mi'csinál?” – kérdezte a taxis profi módon azonosítva a Richard torkában folygyülemlett epét meg gyomorsavat.

„Nem – gr'nff – igazán semmi, 'den rendben.”

Továbbhaladtak. Hornsey még soha annyira nem tűnt menedéksül szolgáló kikötőnek Richard számára, mint ekkor.

A következő délelőtt Richard a *Rendezvous* szerkesztőségi ülésén ücsörgött – gyomorforogató, mesterkelt életmód-magazin –, mikor bejött az egyik helyettes fölragasztható jegyzetlapocskát lebegtetve ujján. Körbesétált Richard helyéig – főnöknője, a kesztyűfetisista mellett –, majd átrakta ujjára az enyvezett hátuljú lapocskát. Richard a papírdarabnyi információra sandított: „Ursula Bentley telefonált. Kérem, hívja vissza a 602 3368-on. *Sürgős!*”

Richard nem Chico Franquini új filmjén, a *Grave Robberen* törte a fejét, továbbá a közlekedő Shell Oil Benniszült Zenei Fesztivál sem érdekelte túlságosan; nem volt rá hatással a Bankside-i Kandinszkij-kiállítás, vagy a Corneille Társaság próbálkozása a Sadler's Wellsben

az eredeti, Gyagilev-féle *Tavaszi áldozattal*. Richard tudatának iszapos, szennyezett partjához erőtlenül csapódtak a kultúra hullámai; a horizont közelében egy léket kapott tanker szenvedett a dermedt tengeren. Richard fölfogta hajnalban a katasztrófa nagyságát hornsey-i ágyában, amikor érezte a bort, a sört meg a vodkát vastag sugárban ömleni ki a tanker testéből, s ahogy a kábító füst sűrű fátyla gyülemlett feje fölött.

Ez a nap az átvészalni kategóriába tartozott – megpróbálni kitartani. Egyszóval nem az az időszak, amikor Richard megalkuvásoktól mentes erkölcsi leltárt készít, és gyógyszert vesz be morális hiányosságait kezelendő. Nagyjából már kezdte érezni a szája belsejében aggódása közepette fogaival gyártott fekélyek mintázatát; mindent megtett, hogy ne figyeljen oda a kezeit markoló zsíros fantomujjakra: ebéd tájékán talán ráveszi magát a bélmozgató szörnyűséges bemutatójára.

A *Rendezvous* szerkesztőségi irodája a másnaposok számára maga volt a pokol. A lefényképezhetetlen ragyogású fénycsővilágításhoz az átlagosnál sokkal visszataszítóbb, nyitott belső tér párosult – padló meg mennyezet egymásba keveredő-kavarodó burkolata, ami összezavarta ezáltal a közbeeső légtér is –, mellkasnyi magasságú, különálló boxok valami kevert anyagból, amit durva, zablisztszerűen csomós vászonnal vontak be. A zsrnaliszták, szerkesztőhelyettesek, nyomdai előkészítők, titkárnők, arculattervezők meg gazemberek, e fejlődésben visszamaradt, satnya útvesztő bérlői föl-alá rohagáltak papírdarabokat küldözgetve egyik asztaltól a másikig, vagy egyszercsak előbukkantak a fülkefalak mögül, hogy átüvöltsenek kollégájuknak, érkezik a kópia – a számítógépes hálózaton. Összejövetelek a vízhűtőnél, az illemhely mögötti lépcsőfordulóban vagy a tűzlépcsőnél: a *Rendezvous* dolgozói Silk Cutot szívtak, miközben apró tanácsokat osztogattak egymásnak Londonban élő embertársaik tömegének jövőbeni gondoljai kapcsán. Komoly viták alakultak ki az egyes konyhakultúrákat reprezentáló éttermek megnyitásáról meg az experimentális operaelőadások haláláról, mintha ezek korszakot meghatározó, ezeréves horderejű kérdések lettek volna. Richardot mindez még egy tiszta napján is hányásra ingerelte. E semmiségek piramisának csúcsa – egy nagyratörő papság irányítása alatt – pedig a délelőtti szerkesztőségi ülés volt. Mint felelős rovatvezető, Richard hetente kétszer jelent meg ilyeneken. Tulajdonképpen ezeken a gyűléseken kerültek helyükre a dolgok – ha csak a rovatvezetők ültek össze, az pusztá áskálódásba torkollott. De úgy igazából, tette föl a kérdést magának Richard, mi is az ő munkája? Még jobban leegyszerűsíteni az eljövendő eseményt, mint az már tette önmagával? Készíteni egyfajta kulturális leltárt? Százötven szó; egy regényről, egy darabról, egy lemezről, mellékelve róluk egy bélyegnyi fotót, sőt nem kevészer – szerénytelen véleménye szerint – kellett másodrendű ügyekkel, témákkal foglalkoznia, inkább, mint az eredetiekkel.

Az aznapi ülés különösen kegyetlenre sikeredett. A Szerkesztő, kinek modora fele-fele arányban volt menedzsmentes duma és manipuláció keveréke, éppen azon igyekezett, hogy megalázza az előadások rovat vezetőjét, egy megbízhatatlan férfit – virágba szökkenő heroinfüggőséggel. Ennek még tízóraai előtt sírás lesz a vége, gondolta komoran Richard, mikor megérkezett az üzenet.

Az ő üzenete. Átütötte a rekeszek anyagát – az ő üzenete; áttörte a Szerkesztői Iroda üvegfalait (azután állíttatta föl őket a főnök, miután megnézte az *Az elnök embereit*). Kókusz-

illatú szellő szárnyán érkezett, hawaii gitár hangjaira. Az alkohol vastag rétegét kezdte letakarítani a vágy tisztítószere. Az émelyítő füst szinte áthatolhatatlan tömege fölszakadozott, majd eloszlott. Szemei még mindig a jegyzetlapra szegezve, Richard előtt megjelent a jövő, amely úgy tárulkozott föl előtte, mint valami szűzföld. A jövő, amelyben Ursula Bentley rácsörgött a munkahelyén. Ez a nirvána.

Richard az ülés hátralévő részében mindaddig a konferenciaasztal alsó lapjához dörzsölgette fölálló farkát, amíg éles fájdalom nem hasított combjainak belső oldalába. Egyszer vagy kétszer át is villant rajta, hogy e szokatlan gyakorlat akár még ejakulációt is előidézhetne nála, de abba kellett hagynia: meg kellett védenie magát attól, hogy tovaröppenjen a nyálkás képzelgések felhőjén. Richard még föl sem emelkedett az asztaltól, amikor a kesztyűfetisista – egy szusszanásnyi szünetben – műkörmével rápöccintett Richard üzenet-aranyborjújára, majd megeresztett egy célzást, „Hát, Richard, Ursula Bentley hmm? Csodás kis darab, ugye – bár, stílszerűen szólva, azért Ursula már jópárszor rágerjedt az ő csenőjére, ugye?”

Amint az ülés véget ért, Richard úgy iszkolt keresztül a rekeszek labirintusán, akár egy kísérleti patkány, hogy megkapja mindenkori kokainadagját. Lekuporodott menedékként szolgáló zsákutcácskájában, és tárcsázta a számot: kensingtoni lakás. Ahogy a légköri jelenségeket legyűrve létrejött a kapcsolat, Richard képzelete Ursulával kezdett el játszadozni kensingtoni lakásában: magas, égbenyúló mennyezet, negyed acre-nyi perzsaszőnyeg, a helyiségekben rengeteg ritka *objets d'art*. S ott fénylett ő, Ursula, maugham-i figura, amint végigheveredik egy öblös ablakban elhelyezkedő deko-díványon. Hosszú köntöse az elefántcsont faragvány redőire s csipkéire omlott. Melleinél csillogott a füzőbe dolgozott arany, akárcsak ruhája szegélyénél vagy ujjainál. Maga a telefonkagyló egy hermafrodita fiatal, igazi Adonisz szobrocskája – akárcsak Ursula, aranyból és elefántcsontból formázva.

„Igen?” – recsegett a kagylóba Ursula hangja.

„O-ott Ursula? Ursula B-Bentley?” Richard hangja inkább trillázott, mintsem válaszolt. „Igen.”

„Itt Richard, Richard Hermes.”

„Oh, persze, a fiatal Richard. Kissé gyorsan pattant meg múlt éjjel. Mi történt?” Hangja kimerően csengett – de nem Richard füleinek.

„Aaa, tudja a reggeli meló –” Barom! Richard nem gondolta, hogy Ursula bármit is értetett a dologból. Ursulának volt egy rovata („Peccadillo”*, amit néhány elvetemült viccelődő csak „Pick-a-Dildo”-nak** hívott), de ezen kívül... Richardnak sejtése sem volt arról, mit csinált Ursula. Azonban ki lehetett következtetni a módszerből, amelynek lényege, hogy Ursula mindenre legyintett, ami a pénzzel volt kapcsolatos – persze akkor is félrelegyintett, amikor a számlából az ő része került sorra –; a munka bolygója körül inkább keringett, mintsem megtelepedett volna rajta.

„A Rendezvous-nál, a, mi is a neve, az a kesztyűs nő.”

„Parancsol?” Sajnálta a dolgot, hogy bármi összekötheti e kettőt. Úgy érezte, mintha (a

* Apró vétek, gyarlóság.

** Kb.: Végy egy műfaszt.

túlhajló abszurditás esete) már el is árulta volna Ursulát, proleptikus házasságtörést követett volna el.

„Tudja, a főnöke Richard, Fabia, a kesztyűs nőci. Nehogy azt mondja, hogy magával még nem próbáltatta föl. Egyszer elkapott a ruhatárban egy partin. Kissé be voltam állva, szóval összehaverkódtunk, vagy ilyesmi. Aztán síkesztyűket vett elő a zsebéből, azt a vastag vattával bélelt fajtát. Rá akart venni, hogy vegyem föl őket s csördítsek oda neki emberesen. Azóta mindenfélét hallottam róla – de mindig szerepelt kesztyű a dologban. Na és magánál? A lyukacsos bőrű autós típus? Vagy az egyujjas?”

„Edényfogó kesztyűk, ami azt illeti.”

„Ha-ha! Ez nagyon jó, Richard. „*Touche*”, így is lehetne mondani.”

Te jó ég! Valami jót mondott! Ezernyi rózsaszín flamingó röppent föl Richard gyomrának vulkanikus tavaról.

„Ami engem illet, *nekem* nem sok mindenért kellett volna fölkelnem ma reggel, így hát maradtam a fiúkkal.”

„H-hol?” A flamingókat Náci élveboncolók géppuskázták le.

„Azon a Charing Crossnál lévő buznyák helyen, aztán vissza a The Hole-ba – akadt még Bellnek némi dolga ott –, s végül Bloomsbury.”

„B-Bellnél kötöttek ki?”

„Ja. Szippantani. Bell adott abból a szarságból, bliss* a neve. Valami kotyvalék: hernyó, E** meg ice keveréke. Kis pipából kell szívni. Olyan érzés... nemtom... Hát! Képzelheti.”

„Szóval,” folytatta Ursula, „Reiser akkorra már lekopott, de Bell fölhívta – mert tudja, hogy Reiser nem tud ellenállni a drogoknak –, és azt mondja, »Hé Todd, volna kedved eljönni hozzám egy kis blissre? Itt az egész brancs meg néhány csaj, akik csak úgy beugrottak vidékről, és emberekkel akarnak találkozni a film... « Todd annyira elkezdett nyáladzani, hogy még én is hallottam a fröcsögést »Ja-ja, ja-ja«, mintha Muttley-t tömné. Erre Bell, »Na de te ide be nem teszed a lábad!«, és levágja a kagylót. Ha-ha-ha-ha!”

„Hi-hi, hi-hi,” szállt be Richard, pedig ha az életére esküdött volna, akkor sem tudta volna megmondani, hogy mi lehetett ebben olyan vicces.

„De mégis eljött a szerencsétlen dinnye, s fél óráig nyomkolászt a bejárat csengőt, míg Bell végül ki nem kapcsolta –”

„Mikor jutott haza?” – vágta rá Richard a legnagyobb bátorsággal – reflexből.

„Mi?”

„Úgy értem – vissza?”

„Nemtom. Akármí. Hat harminc, hét. Ilyesmi. Gyerek még az idő, ami azt illeti – be vagyok baszva. Na, Richard, ma este lesz Mearns partija, s rám bízta az APB-t***. Találkozunk a klubban hétkor – én korán...”

„O –”

* Boldogság, üdvösség.

** Ecstasy.

*** Itt: körbetelefonálást.

Richard kompromisszumot kötött magával. Visszafordult, hogy bemetrózzon a városba. Kiszállt a Tottenham Court Roadnál, s egy férfidivatáru üzletbe sietett. Vett egy fekete pamutnadrágot, egy fekete blézert meg pulóveringet, tiszta zoknit, alsóneműt. Igazából nem engedhette meg magának, de azt sem, hogy ne nézzen ki tisztességesen, Ursulát érőn.

Hét előtt öt perccel esett be a Sealinkbe, lehorgasztott fejjel végigcsont a folyosón a férfiretyóig. Ott megborotválkozott, a kilógó orrszőrőket meg hajszálatát sem hagyva ki, majd lekuporodott az egyik fölkében a vécéülőkére, hogy megtisztogassa testhajlatait egy köteg megnedvesített vécépapírral. Végül – a ruhák celofán csomagolásán négykézlábra ereszkedve – pedig beöltözött új díszeibe. Még öt perc a tükör előtt – figyelmen kívül hagyva a Sealink feje mellett lógó szabályzatának megjegyzéseit a prüszkölésre, vakaródzásra és szipákolásra vonatkozóan –, s Richardnak még soha nem sikerült ennyire fölkészülnie. Viszszanyomult a bárba nagysietve. Akár egy normann lovag Agincourt-nál.

Az első nyílvesző a testébe egyenesen Juliustól érkezett. Richard belépett a bárba, oda-sompolygott a pulthoz, rátette könyökét, s belefogott a kényes vállalkozásba: magára vonni a pultos figyelmét. Tizenöt percbe telt. Végre előtte állt a narancsszínű gypdarab, Richard pedig a következő, alkalmilag elejtett kérdésre tett kísérletet: „Julius – itt van Ursula?”

„Ő, nincs,” jött a válasz, az „n” tarkótól nyakszirtig repesztette szét Richard fejét, az „ő” meg lángra lobbant, majd elegánsan a nyaka köré esett. *Nincs itt?* Lassan fél nyolc, már itt kellene lennie. Csak játszott vele?

„Kérek egy –,” de a narancs hajpamacs már messze járt, a pult másik végén, hogy kiszolgáljon egy színészt, akinek leglenyűgözőbb alakítása a mai napig egy Pepto-Bismol reklám szinkronja volt. Richard bebarangolta az egész klubot őrző jegesmedvére emlékeztető, szökellő, ide-oda dülöngélő mozdulatokkal. Ellenőrizte az emeletet, a földszintet, benézett a sörözőnek látszó kávézóba, a kávézónak tűnő sörözőbe, a csocsósobába; még a női vécé előtt is szölongatta, nem föltűnően, minden ízében remegve, de mély hanghordozással ejtve ki a három reszkető szótagot, „Uuuur-suu-laaa...”, míg elő nem tűnt két vidám, ikszlábú bértollnok-banya – hogy megterheljék a számláját.

Aztán vissza a bárba, kezeivel markolászva a kemény, szinte valódi guminak tűnő nyugtalanság képzeletbeli labdáit. Richard látni sem akarta Kelburnt, Reiser, Slattert meg a többi körülöttük legyeskedőt – ez elképzelhetetlen. Újra elnyelné az undor lefolyója, amely közvetlenül az előző éjszaka szennyvízcatornájába torkollik. Legalább beszélgethetne kettesben Ursulával, mielőtt ez megtörténik. Tökét kell kovácsolnia a papírcetliből.

Richardnak hirtelen beugrott a privát szoba, amelyben tegnap éjszaka töltötte az időt Reiserrel. Lehet, hogy odafönt van? Az egyik, oda beosztott szobalány Bellt szintén jótevőjeként tartotta számon. Richard nehezen hitte el a dolgot, de az eset a lányt Bell adósává tette. Mindig eljuttatott egy másolatot a kulcsról Bellnek vagy bármelyik régi haverjának, mikor vissza kívántak vonulni a klubtagság elől.

Ha Ursula odafönt van, mit csinálhat ott? A spekulálás, bizonytalanság és hajmeresztő vágy hosszú napjának nyomai kezdtek meglátszódni Richardon. Szörnyű képeken kezdett elmélkedni Ursulával kapcsolatban, ahogy letérdel – Reiser elé! Slatter elé! Kelburn elé! A még sunyibb, gennyesebb bandatagok elé. Ahogy ágyában másztak egymásra a fantomfigu-

rák, úgy mászta meg Richard a lépcsőket. Mikor fölért az ötödikre, szíve vert, mint egy kalapács, látómezeje kitágult-összehúzódott: a percepció tangóharmonikája. Anélkül, hogy megállt volna összeszedni magát, tenyere lökésével szélesre tárta az ajtót.

Az ajtó sarkainál kivágódott, hogy föltárja egy apró, lehajtható lapú asztal látványát, amit pontosan a szoba közepén állítottak föl; körülötte négy alak kártyázott. Richard a banda tagjaira ismert, Reiser, Slatter, Kelburn és Mearns – a profitcápa. Amikor viszont a félbeszakítás forrása felé fordították fejüket, Richard négy, közel azonos vonásokkal rendelkező arctípust látott. Mindegyiknek bikanyaka, erőteljes állkapcsa, magas, fehér homloka, vörös szája és széles ornyerge volt. Egy csoportnyi Bell – kész harangtorony. Négy fekete szempár vizslatta Richardot a pillanat hosszú, végtelennek tűnő töredékéig. Szinte beléfűrdtak a tekintetek, mintha májbeteg lenne, s ők mindenképpen szövettani vizsgálatot akarnának rajta végrehajtani. A harangjáték látványa annyira fölfoghatatlan, annyira horrorisztikus volt, hogy Richard nekiesett a folyosó falának, miközben azt motyogta – inkább, mint mondta –, „Mi a fa –”. Megdörzsölte szemeit; szédült, hányingere támadt, eljutott az ájulás határára. Térdre rogyott.

Néhány pillanat múlva erős kezek ragadták meg Richard vállát, s egy határozott, de lágy hang ütötte meg a fülét: „Mi baj van Richard?” Richard megrázta a fejét, hogy kitisztuljon, fölneézett a fekete szemekbe, megint visszahőkölt – ám ez az igazi, az autentikus Bell volt. „Gyere, gyere be.” Bell Richard karjai alá nyúlt és fölemelte. Oly könnyedén, ahogy az ember kapja föl az ingyenes újságot, mintegy a szemetesbe dobás mozdulatának előzményeként. Most érintette meg először Richardot ez az óriás: zavarbaejtően rémisztőnek érezte – Bell kegyetlen, sokkoló erejét.

Bell egy karosszékbe hajította Richardot a szobában. A többiek abbahagyták a játékot. Még mindig úgy ültek, székükben megtekeredve, de már nem látszott klónozott Bell-külsejük. Visszanyerték saját, bámuló arcukat. Todd Reiser fölállt, lesöpörte csenevész öléről a spangli hamujának szemcséit, majd azt mondta, „Minden rendben ifjú Richard? Az előbb majdnem kiszámoltak...”

„Nem – már minden rendben. Rendben. Azt hiszem, túl gyorsan jöttem föl a lépcsőn.”

„Nem érzed a ritmust, he, fiatal Richard? Túl sok éjszakázás, túl sok *szórakozás*?” Az utolsó szót gúnyosan megnyomta. Nem bírta megállni.

„N-nem, tényleg. A lépcsők, na meg aztán titeket látva... Mindannyian úgy néztetek ki, mint...”

„Mi van?” Ezt Slatter kérdezte, aki éppen az egyik körme melletti bőrdarabkát tépkedte sárga fogaival. „Hogy néztünk ki?”

„Ú-úgy néztetek ki...” – Richard az ablaknál álló izompacsirtára mutatott – „... mint Bell.”

A szoba röhögésben tört ki, a szarkasztikus vihogás különféle formáiban, kezdve Slatter lihegő, indulatszói „Hú-hú-hú”-jától Reiser kizsákmányoló jellegű, névmási „Hő-ő-ő-ő”-jéig; még Bell is horkantott párat. Richard túlságosan meg volt keveredve ahhoz, hogy szégyellje magát, az utóbbi egynéhány percet nézte vissza agyában, újra meg újra. Valóban négy Bell tartózkodott a szobában? Vagy csak úgy tűnt? Mindenesetre Bell mindenütt jelenlétének tagadhatatlan, és ha Richard hallucinált, abban – több mint valószínű – az az ember testesült meg, kinek cselekedetei, gondolatai hatalmába kerítették. De ha ez nem Bell, ak-

kor ki más lehet, mint –

„Ursula!” – kiáltott Mearns. „Milyen csodás látni téged, milyen, de milyen nagyszerűen nézel ki.” Fölkelt, hogy köszöntse. Richard fölemelte fejét kezeiből, hunyorgott. Ursula az ajtóban állt megtámasztva magát kezeivel a feje fölött. Egyik combját megemelte és félig keresztbe vetette a másikon. Arany flitteres fölső meg szintén (csak elszórtabban) flitteres, hálószerű ruha ékesítette, amely éppen annyira tette közszemlére a fantasztikus *hasacsát*, mint elrejtette. S Ursula nem egyszerűen csak egy rövid szoknyát viselt, hanem egy drapériát – parányi szegéllyel vastag, zöld brokátszerű anyagból, amely lelógott, alig takarva el ágyékát. S e hajtóka mindkét oldaláról széles vászonfüggönyök hullottak alá. Ha Ursula egyenes lábakkal állt volna, normális testtartásban, elég tisztességesen festett volna. Ám így, felvéve ezt a kihívó pozíciót, ruhája hosszabb részei hátraestek boltívet formázva, amely kiemelte combjainak találkozását. Richard torkát egy mély, glottális nyögés hagyta el.

Ezt a többiek észre sem vették: mindannyian fölkeltek, hogy Ursulához menjenek. Egy-
más után leheltek csókokat a levegőbe néhány hüvelyknyire Ursula arcától oly példaadóan
ismerve el a tényt, amennyire csak lehet: inkább lennének néhány hüvelyknyire a testén *be-
lül*.

Richard onnan bámult, ahova az imént leroskadott. Vajon jelét fogja adni sajnálatának, hogy lekéste a randevút, ami pusztán az események akaratán kívüli, gyűlöletes fordulatának köszönhető? Adta: fölemelte egyik kezének ujjait, majd felé bökött összedörzsölve a két középsőt.

Jóval, de jóval később azon az estén a banda taxikban kelet felé tartott. Néhányszor fölve-
tődött, hogy étterembe kellene menni, de Mearns – akinek a buliját rendezték tulajdonkép-
pen – már bevacsorázott Pabloval (a klikk kedvenc eufémizmusa – legalábbis ebben a hó-
napban – a kokainra), s nem akart semmi macerát. Ki is fejtette, „fizetni x fontot a terítékért,
x fontot a szervírozásért meg húsz kurva x-et a kajáért, hogy elnyamnyoghassunk a húspás-
tétomon – normális kaja helyett.” Miután a többi tag is leült lakomázni Mr. Escobarral, az
úgy le is volt zárva.

Mearns partija ugyanúgy kezdődött a banda számára, mint bármelyik sealinkes este, úgy
folytatódott, mint akármelyik sealinkes este, most pedig sebesen haladt a lesújtó valóság
mint végkifejlet felé: a Limehouse-ba tartottak ópiumot szívni.

Bell ült elől, a taxissal beszélgetett. Richard meg Mearns hátul, közöttük Ursula, a töb-
biek pedig a mögöttük lévő kocsi-
ban. Richardnak a helyezkedés és anticipáció mesteri ké-
peségei szükségeltettek, hogy ilyen közel kerüljön Ursulához. Nem mintha nem nézett vol-
na keresztül Richardon a szokásosnál jobban – egyszerűen rá se bagózott.

A taxis – középkorú szíriai férfi Blimp ezredesi* bajusszal, strandlabdányi pocakkal és
megtört arckifejezéssel – egy hosszú, bonyolult történetet mesélt Bellnek, vontatottan, iga-
zi átérzéssel bebörtönzéséről illetve megkínzásáról egy Assad elnök elleni merénylet mi-
att. Úgy tűnt, Bell komolyan figyel a mesélőre. Feszülten tanulmányozta a taxis fájdalmas

* David Low által teremtetett alak, az ostoba, reakciós katonatiszt alapfigurája.

vonásait bólogatva, apró, biztató röffentéseket hallatva. Richard viszont csak nehezen tudott kivenni minden szót, mert szólt a rádió, s arra a sávra állították, amelyen Bell betelefonálás műsora ment. Ez a show, mint általában, elsősorban Bellről szólt, a betelefonálók ledorongolásáról, bátorításáról, figyelmen kívül hagyásáról. A sugárzott Bell és az autóbeli Bell közel álltak egymáshoz.

Richard különösnek találta mindezt, Ursula meg Mearns azonban nem figyeltek föl erre – legalábbis úgy tűnt. Mearns éppen legutóbbi ópiumos kalandjáról érkezett, Patpongban a tizenhárom éves, hármaskor kurvákkal. Richard érezte, ahogy Ursula bordái az övéihez érnek, amikor elvihogja magát. A Jicki édeskés aromája vastagon beterítette a kocsi zárt légterét. Ha a Magic Tree autólégfrissítő-fajták között lett volna Ursula illatú, „Prütykölő Parfüm”-nek hívták volna. Richard farka akár egy vasgerenda, amit egy cölöpverő géppel kalapáltak a lábai közé. A sofőr meséjére próbált koncentrálni, ami a gyáva, érzéketlen brutalitással szembeszegülő bátorságról, melegségről és állhatatosságról szólt. A taxis tábornok volt a légierőnél. Aranyélet Svájcban. Ringyók és Arany. A tábornok beleundorodott a dekadenciába. Puccsot szervezett. Tizenkét évet kapott. Püfölték a talpát, ütötték a herét. Megcsavargatták hüvelykujjait.

Egymás mellé helyezni ezt a sztorit meg a rikoltozó, kokainos atmoszférát, amely eluralkodott a bandán, miután leléptek a Sealinkből – igazán groteszkül hatott. Richardnak fölfordult a gyomra, Bell továbbra is szimpatikusan bólogatott. A taxi lassan szivárgott át a városon. Mikor megálltak a Kingsland Road kereszteződésénél lévő lámpa előtt, Richard elnézett balra: egy buszmegálló betonoszlopa és egy emeletes busz reszkető hátulja fehérnemű reklámot fogtak közre, amelyen a fiatal bigének annyira szenzációs, farokrepesztő nemű szervei voltak (szeméremajkai, hegyes mellbimbói, mindez álszemérmesen előadva), hogy Richard aggódni kezdett a nadrágja miatt.

De a megállón túli ajtónyílásban, amit telehordott a szél szeméttel, egy férfi ült, akinek mindkét lábát amputálták, s dobozos Enigma sört iszogató. Richard meredten bámulta az irányába néző csonkokat, rajtuk bőrvédő. Vagy, ahogy Richard elnevezte magának, lábfej nélküli csizmák. Próbált belegondolni, milyen lenne, ha amputálnák a brokeszát, neki is egy bőrvédő nyomná az ágyékát. Érezte, vibráló erekciója alábbhagy kissé. A taxi nekilódult.

A Bell bandáját szállító két jármű a Limehouse Causeway mögötti Milligan Streetre ugyanabban a pillanatban érkezett meg, utasai kiömlöttek a szeles utcára. Londonban nyirkosra fordult az idő – gyakran megesik; egy levél mint valami hideg, nedves nyelv csapódott Richard arcának. Sehol egy fa a környéken, konstatalta, csak a Canary Wharf legolandszerű épülete derengett a közelben, tetején a repülőknél szánt jelzőfény sötét, vidéki diszkóvá varázsolta a világvárosi éjjelt. Bell megadta számlaszámát a taxinak, aláírta a papírt, ahol a korábban csavargatott hüvelykujj jelezte. Mikor Assad kudarcot vallott merénylője elhajtott, Richard Bellhez fordult, „Mi a véleményed róla? Nagyszerű sztori.”

„Milyen sztori?”

„Assadról meg Szíriáról – a taxis meséje.”

„Ja az – őszintén szólva nem igazán követtem, a ma esti show-ra koncentráltam. Jöhetne valami felelet arra, amit arról a wassername-ről mondtam.”

„Kiről?”

„Az a szappansztár.”

Bell elszakadt Richardtól, hogy megmássza az előttük álló ház bejáratához vezető néhány lépcsőt. Richard a mögötte lépdelő Ursulához fordult. „Hallottad a taxis dumáját? Vagy egy részét?”

„Mi van?”

„Assad, a kínzások?” Richard képtelen volt elhinni azt, ami most történt vele: hogy folyamatosan az este bőrét próbálta átlukasztani.

„Ja, valamicskét. Rémes, mi?” Ursula turkálni kezdett a táskájában cigi után kutatva. Állkapcsa dolgozott, kérődzött: a semmi kokainpépjén.

„Mondhatni. Szörnyű még belegondolni is, hogy ilyesmi történne a világban, mi meg csak pofázunk a *semmiről*, nem csinálunk *semmi*, csak plakátokra firkálunk. Neked nincs néha elegend ebből az egészből?”

Ursula fogai egy pillanatra abbahagyták az őrlést. Egyenesen Richardra nézett. Richard visszanézett rá és szemeiben látta, amit mindig is keresett: Ursula értette, amit mondott. Tényleg. Tudta, hogy ezt nyavalyás körbenjárásnak hívják; hogy neki – mint Richardnak – ugyanúgy komolyabb elvárásai voltak az élettől. Afféle elvárások, amelyek talán unalmasnak, konvencionálisnak tűnnek Bell meg a klikk szemében, de amelyek alapja a szeretet, a biztonság és a hit – a fontos értékek. Ursula kinyújtotta kezét és finoman összekócolta Richard szöke tincseit. „Tudod mit?” – mondta.

„M-mit?”

„Aranyos vagy.”

Az öreg kínai, aki beengedte őket az omladozó házba, ismerősnek tűnt Bell számára, aki az aggastyán unokái felől érdeklődött, majd bizonyos közös üzleti ismerősökre tett utalásokat. A banda többi tagja ezalatt az előszobában várt. Végül mindannyian bejutottak a roskatag, kora tizenkilencedik századi épületbe. Valamikor a régi Limehouse-nyomortanya része lehetett: összekapcsolódó sikátorok, udvarok meg bérlemények zsúfolt, háromdimenziós, dögletes együttese a térben; most ott állt magányosan, kihasítva a múltból, a Docklands Enterprise Zone szélén dülöngélve.

A kínai kevésbé kidekorált szobákban vezette keresztül őket, hogy megérkezzenek – természetesen – a zavarbaejtő számú stílus világába. Néhány helyiség falán perzsaszőnyegek, máshol teleragasztva a falak pop posztterekkel, a legtöbben pedig fénycsóvilágítás és csempe, akár a budikban vagy a marokkói kávézóknál. Mindenütt párás, ütött-kopott környezet, s mindenhol drogozó emberek. Két iráni fallikus vánkosokon kuporogva üldözte kedvetlenül a sárkányt; egy pamutbársony borítású díványon libafalkányi, vihorászó felsőbb osztálybéli csaj – kivétközve magából, mint a Regent's Parkban a gorillák – heverészett bekampózva az E-től, egymás haját cirógatták, amikor pedig a brancs elindult fölfelé a lépcsőkön, két fekete srác mellett haladtak el, akik cracket szívtak egy volvicos flakonból készített pipából. „Én jobb szeretem az Eviant,” mondta vigyorogva Mearns, mikor elslattyogtak mellettük.

„Kell valami buzikám?” – jött a válasz, mire a társa azt dörmögte, „Nyugi Danny,” így megnyugodtak a kedélyek.

Később Richard alig emlékezett arra, hogy akkor este ópiumot szívtak. Egy padlásszobába mentek, a lejtős plafon különféle pozíciókba kényszerítette őket a lépcsőn, ki előreha-

jolt, ki hátradőlt. A kínai egyik porontya, lánya – vagy unokája, vagy dédunokája –, aki tizenegy év körülnek tűnt, tömte meg a pipát, körbeadta, majd, miután kikapargatta belőle a salakot, újrakezdte a műveletet.

Richard Ursulára nézett, aki engedte, hogy Bell megfogja tarkóját, miközben a pipa vastag szárát másik kezében tartva Ursula szájába vezeti. A látvány rettenetes implikációval bírt. Richard a padlószegélyről lepattogzó festéket meg a lámpaernyőn lerakódott port bámulta. Kinn az utcán egy kutya a ráugató részegre förmedt. A sűrű, édes, organikus füst betöltötte a szobát. A bandatagok úgy nyugodtak le a körök során, mint izgatott gyermekek, akik éppen estimese-adagjukat kapják meg narkotikum gyanánt.

Egyszer csak a lépcső mellőli fekete alak rontott be a szobába, bemázolt egyet Mearnsnek, majd kirohant. A vártnál kisebb zűrzavar kerekedett. Bell kiment, hogy megkeresse a kínait, aki azonnal hívta kidobóját, a Vince nevű máltai monstrumot, akinek rosszul varrták vissza félig lemetezett orrát.

A kínai visszavezette őket a kijáráthoz a túlsúfolt helyiségeken keresztül, miközben agyályosan gügyögött. Bell pedig a „Nem számít... Nem számít...”-ot hajtogatta olyan hangszúllyal – Richard tudta –, hogy az öreg érezze, nagyon is számít az eset, valaminek történnie kell.

Kint jópár taxi várakozott – valaki biztosan igényelte mozgékonyágukat. A banda be szállt két járműbe. Ahogy távolodni kezdtek a háztól, Richard a fekete sráca lett figyelmes a hátsó lépcső közepén. Úgy tűnt, Vince fojtogatja. Vagy talán – s a gondolat oly fájdalmasan vágott Richardba, ahogy a beteges emésztési zavar gázbuborékja szorul meg az emberben a derékszíj tájékán – Vince magáévá tette, majd elvágta nyaki ütőerét a rázkódó orgasmus előidézésének apropóján.

Megint a Sealink – pontosabban a csocsószoza. A klub nagyméretű csocsóasztalt vásárolt egy pedofil parlamenti – képviselőtől. Akkor éppen a macho akarok lenni meg a sosem leszek az feszült neki rögzített farkának, rángatva őket, és a golyók ide-oda ütődtek, vágódtak. Richard a szoba falának támaszkodott nem hivalkodó testtartásban két izgatott pantalló közé beszorulva, amiknek tulajdonosai – szemmel láthatóan – fizikailag összenőttek a fasztalan férfiak ütött-kopott, nyolchüvelyknyi figuráskáival, amikkel foglalatostkodtak.

Bell a bárba nyíló ajtóban állva Trellettel beszélgetett, aki a banda befolyásos, öregebb tagjának számított. Trellet komikus színészként baromi sok zsetont söpört be a szeretetreméltó, ügyetlen pater familias szerepének köszönhetően, akit egy végtelen szappanoperában játszott. Valójában azonban amint vége lett a forgatásnak, Trellet arca pillanatok alatt változott át kenetteljesen jóindulatúból kisszerűen romlottá. A zsebméretű Robert Morley-ra (circa *Beat the Devil*) emlékeztető megjelenésű Trelletet – Bellhez hasonlóan – mocskos vágyak mozgatták, ám Trelletén még csavart egyet nyílt perverzitása.

Richard nem tudta megállni, hogy ne hallgassa ki őket. Eközben kifinomult fülei – összekötte a legnagyobb mélykék vénákkal – a szégyen halvány árnyalatáról a tehetetlenség és düh sötét, haragos rózsaszínjére váltottak. Trellet két, egymást kiegészítő anekdotát mesélt, amelyek közös vonásául szolgált, hogy Trellet milyen módon alázott meg bárkit, aki csak az útjába került.

Az első történet főszerepét egy a kokainba beleőrült arisztokratikus lány játszotta, aki Trellet parancsára a konyha csempeburkolatát nyalogatta, majd önmagát, végül Trelletet –

egy nyalintásnyi kokainért. A második már sokkal revelatívabbra sikeredett. Trellet – az egészet gyomorforgató hidegséggel adta elő – tartott egy serdülőkorú, Down-kóros szeretőt (*megtisztelő* – a szexuális rabszolga közelebb állt volna az igazsághoz) a Battersea Bridge túloldalán lévő lakásában. Trellet örömtől eltorzult, hájas arccal szolgáltatott részleteket a lakás berendezéséről és a kikényszerített kényelemlről.

Ursula a korlátnak támaszkodott, flitteres Vénusz, hosszú, sötétbarna hajának tincsei szinte átölelték felsőtestét, dús női mellényt formázva. Az a jó az ópiumban, ha be vagy tőle állva, hogy csak azok a dolgok számítanak, amelyek számítanak. Vagy ilyesmi, gondolta Richard, miközben összeszedte magát óriási erőfeszítéseket téve, nehogy regisztrálja annak tényét, Trellet hogyan terjesztette ki láthatási jogát – „Nem tudod elképzelni se komám, a szája, mennyire lucskos volt, annyira *ragacsos*.” Richard fölegyenesedett. Megkerülte a fociasztalt, odasétált Ursulához, majd keményen a vállára tette a kezét s így szólt, „Fogok egy taxit – megengednéd, hogy neked is hívjak egyet?”

Legalább annyira meglepődött a válaszon, mintha Ursula abban a pillanatban hirdette volna ki az IRA tűzszünetét: Ursula elmosolyodott, „Persze.”

Mearns partijának éjszakája Richard számára az Ursulát Kensingtonban lévő lakásához szállító taxi becserkészésével ért véget. Ursula még egyszer összekócolta tincseit majd ismét kijelentette, hogy „aranyos”, nyomott egy csókot a levegőbe arca mellé, és nem tiltakozott, mikor Richard megemlítette, hogy egyszer ebédelhetnének együtt, valamikor a jövőben. Amíg a taxi el nem tűnt, Richard észre sem vette, hogy mindössze egy tízes meg némi apró maradt a zsebében. Ursula, jellemzően, meg sem kísérelte hozzájárulását adni a költségekhez, és Richard nem hozta magával kártyáját vagy csekk-könyvét. A taxis elvitte Notting Hillig, mielőtt kihajította volna a járműből. Richard onnantól gyalogolt.

Lehangoló talajmenti köd várta a Portobello Road környékén és a Front Line-t elhagyva, ahol még ebben az órában is ott álldogáltak a crackerek, összegyűlve a kétségbeesés csomóiba a könyvárusok sarkán, szemekkel az elhaladó kocsikat követték: mint a föld-föld rakéták célratartó lézernyalábjai. Richard tudta, kifélék, mit akarnak. Jobban azonosult velük, mint azt valaha is gondolhatták.

Jócskán pirkadat után ért csak Hornsey-ba, mint aki ütközetből tér meg, testén a narkózis különféle színei, kék, vörös, bíbor; fönt, lent, cikkcakkban; ám mindezek ellenére még mindig mintha szarva nőtt volna ki az ágyékából, még mindig Ursulára gondolt, elképzelve őt mindenféle pózban, helyzetben: meztelenül, ruhástul, fölemelt lábakkal, sőt, amputáltan – mint az a balek az ajtónyílásban az East Enden –, a hatékonyabb behatolás érdekében. S még akkor is, mikor az ágya elért hozzá, úgy érezte, telve van vággyal, hogy már Ursulát sem földélni, sem magát türtöztetni nem tudja. Három rántás, s – akár a sörrel teli hasból egy kocsmai vízedében kifrócsogó anyag – máris az ondó nagy cseppjei áztatták el baba-házának tollpaplanját. Szükségtelen mondani, hogy ezt a reggel folyamán nem ismételte meg a szerkesztőségben, a *Rendezvous*-ra verve.

Londonból lelépett az ős, ez az átmeneti, szezonális turistaöltözkék a sárgásbarna Burberry® leveleken, hátrahagyva a városnak a maga fagyos, időtlen, téli álmod hozó fájdalmát.

* Egyfajta kabátszövet.

Egyszer mindenkire rámosolyog a szerencse: Richard Hermes örökölte a kesztyűfetisista szerkesztői állását a *Rendezvous*-nál. Új munkaköre némi föllendülést hozott, beleértve a Sealink klubtagsági jelöltségének gyors előrehaladását. Tizenöt helyett már csak öt percébe telt, hogy megkapja Juliustól italát. S szintén tovább közelített a szem, a harsogó üresség, Bell bandájának epicentruma felé. Már magától értetődött a banda körbetelefonálásának alkalmakor, hogy őt is bevonják a találkák megbeszélésébe. Ugyanúgy segítették és a sárba taposták, mint a többieket – de már nem jobban.

Azokon az éjjeleken, mikor sem pénze, sem energiája nem volt találkozni velük ebben vagy abban az étteremben, bárban, klubban, azonnal jöttek a hívások recsegő mobilokról: „Richard... én vagyok, Bell. Azon törtük a fejünket, hogy csak egy dolog hiányzik igazán az estéből. Ursula is itt van, s egy kicsit... nem is t'om... egy kicsit levert. Azt mondja, csak téged akar látni –”

„Tényleg? Merre vagytok?”

„Itt a... Slatter, mi ez a hely?” Vihogó, bugyborékoló hangok, semmi információcsere a vonal túlsó végén, amit Richard feszülten figyelő füle befoghatna, majd: „Ja, valami görög lebu, a Finch –” S ahogy lenni szokott, itt megszakadt a vonal, Richard egyedül maradt a pokol tornácán, nem tudta eldönteni, hogy végigpörgesse-e a *Yellow Pages*-t, kikeresve minden adatot, ami a „görög étterem”-re vonatkozik meg azokra, amiknek első szótagja „Finch”, vagy egyszerűen csak verje a fejét a falba, amíg be nem áll az öntudatlanság, az Ursulaság nem észlelésének állapota.

És jött pár igazán kései hívás háromkor, négykor, ötkor, miután Richard hazavitte Ursulát Kensingtonba (már szabadott neki – persze fizetve érte), vagy a banda markában hagyta, mikor egyedül indult haza. Éppen álmodott, Ursulát kergette egy mediterrán strandon, amikor a telefon kitartó trillázása visszarántotta ágya füledt valóságának határai közé, fölugrott, hogy fölrántsa a kagylót – „Halló – ki'eszél?” –, de fülének már csak a gépi hang kegyetlen dorombolása jutott, s mikor a 1471-et próbálta, jött a dermesztő, robotikus információ, „Önt ma négy óra negyvenöt perckor hívták, elnézést kérünk, de a hívó száma ismeretlen...” Az „elnézést kérünk” hangzott igazán gyilkosan; ha a rögzített hang *őszintén sajnáljukot* mondott volna legalább: ez lett volna a legkomolyabban együttérző hang, amit Richard életében hallott nyomasztó helyzetére vonatkozóan.

A dolgok menete egyrészt rosszabbra, másrészt viszont jobbra fordult. Bell és bandája foglalatosságai ugyanolyan romlottságról, bennfentességről és cinizmusról tettek tanúbizonyságot, mint korábban, viszont ezalatt Richard egyre közelebb került Ursulához, igaz, a pengén átmászó csiga sebességével. Egyre többször ebédeltek együtt egy gyorsétkezdében, ugyanakkora távolságra Ursula lakásától és a *Rendezvous* szerkesztőségétől. E találkozások alkalmával Ursula egészen másnak látszott, annak a nőnek, akit Richard el akart... el akart... el akart venni feleségül. Kedvence a barnakenyér volt szardíniával és majonézzel, míg Richard mindig szalámis szendvicset evett.

Továtűnt esti énjének átmeneti vidámsága, a kétértelmű viselkedés, a föl villanó combok, a hencegő mellek, a susogó szeméremszőrzet. Sehol se a kokainos önfeledtség, a kecsapvörös ajkak, a tükörben ragyogó kristályokként szikrázó szemek. S természetesen az illat, az az édes, kimondhatatlan, csábító parfüm. Az illat, amelyet Richard olyan tökéletes

biztonsággal azonosított vele, akár a gravitációt a földdel. Ahogy elszállt az aroma, sokkal inkább megközelíthetővé vált, sokkal inkább a lány a szomszéd lakásbanossá, mint azt valaha is hinni lehetett.

Ijedősen, szeleburdi, apró falatokat engedett látni a múltjából, abból a múltból, amely olyannyira elragadtatta Richardot, amely illett neki, ahogyan a sajátja passzolt hozzá sok tekintetben: imádott apa, akitől a válás miatt eltávolodott; egy anya, akinek a hatását még mindig próbálta lerázni magáról; testvérek, akik a városba jöttek, hogy élvezzék szédítő társaságát, majd lehordják a sárga földig, amiért hiányzik belőle az ítéloerő, a meggyőződés meg a komolyság. Együttéreztek egymással, közösen rágódtak a másik pitiáner nyomorúságán s kielégítetlenségén. Richard még Ursula legutóbbi írását is szóvá tette bármiféle utalás nélkül arra – még magának sem –, hogy sorainak világrengető hatása megegyezik egy nedves törülközőre pottyánó használt kotongumiéval.

Ilyenkor szóba sem került Bell meg a klikk, s mikor azon az estén vagy másnap találkozott a Sealinkben, mintha nem is lettek volna a közös ebédek. Ugyanaz a régi, ízetlen heccelődés, ugyanazok a kegyetlen tréfák. Ursula pedig úgy viselkedett, mintha misem történt volna déltájt, mintha semmiféle kapcsolat sem létezett volna a két világ között, amelyben immáron mindketten berendezkedtek.

Létezett egy másik, még jobban fölkavaró, sötét oldala is az események menetének. Ahogy a hideg beszennyezte a várost, kezdve a házak alapjainak birtokbavételével, majd jöttek az emeletek egymás után, míg ez a folyamat össze nem forrasztotta ég és föld fagyosságát valós szövetséggé, úgy értek az értelmetlen örvöngés új magasságaiba a sajtóbulik, a könyvpremieres mulatságok és a filmbemutatókhoz kapcsolódó fogadások. A bandatagok meg Pablo viszonya szintén átalakult: már nemcsak vacsoráztak, hanem legtöbbször teáztak is vele, alkalomadtán egy ebéd, sőt, előfordult néhány nagyszabású reggeli is.

November elején ugyanis új szállítója lett a brancsnak Slatter valamelyik szívességének köszönhetően. A figura sokban rá ütött, fejbőre például annyira korpásodott, hogy könnyen elképzelhetőnek tűnt a becsomagolást elkerülő néhány készítményéről, hogy a létrejött újszerű műhó elegendő lenne egy kisebb lesiklopálya beborításához. Azonban – javára legyen mondván – mindig a legjobb anyaggal rendelkezett (krémesen fehér, megfelelő szilárdságú, nem hatott azonnal), s néhány gumírozott gomb megnyomására bármikor és bárhol ott termett. Richard, de tényleg, oly gyakran vette igénybe a diler szolgáltatásait (leginkább Ursula parancsára), hogy rövidesen neve kezdett előrehaladni az állandó hívók listáján, amelyet a szállító mobiljában tárolt: végül Richard bekerült a szippantóparádé top tenjébe.

Richard olyannyira a kokain rabjává vált, hogy a hitelkártyája hátsó lapjába nyomtatott számok elkezdtek kidomborodni, fölemelkedni, akár a „POLO” szó kitalálásának napjától fogva – csak hátulról előre. Richard annyira sok kokaint fogyasztott, hogy reggelente már gyakran nem lehetett eltávolítani az orrcimpái belsejében megkeményedett váladékot se hegyesre vágott körömmel, se bőséges mennyiségű sós melegvízzel. Komolyan eltűnődött azon, hogy lemegy az utca végi sikátor garázsaihoz és megkéri a biztoskezü szerelőt, esztalgálja orrát nagyobb űrméretűre.

Richard oly sok kokaint fogyasztott újabban, hogy már nem kellett amiatt aggódnia, mi-

kor lesz spontán erekciója; inkább azért kezdett erősödni benne a félsz, hogy föláll-e még neki valaha.

Ám a legdurvább változást mindazok közül, amit a megnövekedett kokainfogyasztás eredményezett, az a jelenség képviselte, amit Richard úgy hívott – valamicskét csillapítandó az emlékekből eredő, alattomosan égető fájdalmat –, *belles époques*. Számos evilági alkalommal ugyanis – ahogy akkor este Mearns buliján a Sealinkben –, amikor azt hitte, Bell ismerős vonásait véli fölfedezni, újra odanézve be kellett látnia, a banda egy másik tagja röhög rajta megsemmisítően.

Egy szürke, másnapos reggelen fölfelé haladva az Old Compton Streeten egyszercsak Bell ajtónyi hátát pillantotta meg a Frith Street sarkánál, a buzi kávézó előtti nyilvános fülkébe préselődve. Richardot meglepte, milyen korán az utcán látja a kolosszust, s ahogy hátulról közelített – a Barries divatos, vérebfognyom mintás öltönyét viselte –, többször ellenőrizte a látványt, hogy biztos legyen a dolgában. A távolból még körbe is sétálta a helyet összeráncolt homlokkal, nagyon lassan, óvatosan, akár egy űrszonda az idegen bolygó körül, nehogy hatalmas baklövést kövessen el.

Bell volt, semmi kétség. A tornyosuló húsnak pontosan az a belli árnyalata, akár egy régi Wedgwood teáscsésze belső peremén, és fekete hajának ívét is jó irányba adták ki a szájak. A kagylót a fülhöz tartó kéz gyűrűsujján pedig ott díszlett Bell pecsétgyűrűje. Richard örömtelin köszöntette, „Szevasz”, de valahol a „Sze” meg a „vasz” között megfordult a telefonáló, s ahogy képbe került az arc, akadt egy pillanat, amikor Richard egyszerre két arc vonásait érzékelte: Bellét és valaki másét. A következő pillanatban elillantak Bell ismeretőjegyei: egyenesen Trellet arcába bámult. A haszonleső színész így válaszolt, „Mi a faszt csinálsz? Vedd le rólam a kezed – tűnj a fenébe!”

Richard eltántorgott onnan, vissza az utcára. Feje apró darabokra tört. A helyzet nem volt annyira megalázó, mint amilyen fájdalmasan zavarbaejtő, meghökkentő. Ennyi mindössze – és ott volt a levegőben a Jicki átható illata. De Trellet miért ezt használta, amit Richard kizárólag Ursulával azonosított? Persze nincs különösebb oka, miért ne használhatná Trellet is ezt az illatot, mindenesetre bizarr egybeesés.

Továbbá ott volt Richard esete Todd Reiserrel, akivel egy találkoztól beszélt meg abban a kicsiny szusi kávézóban, a japán központ aljában a Brewer Streeten. Richard késett. Az egyik legrosszabb reggel, amire – másnaposságból kiokosodottan – emlékezett. Beverte az orrát lakásának szappantartónyi méretű mosogatójába, mire vérezni kezdett, majd elájult, s hanyattesés közben izomból lefejelte a radiátort. Richard meg sem próbált bemenni a *Rendezvous*-ba, csupán egy „beteg” faxot küldött a legközelebbi sarkon lévő irodából. Munkatársai nem rémültek meg túlzottan – inkább a töküik lett tele: ki is rajzszögezték Richard képét a szerkesztőségi üzenőtablóra. Az orránál szúrva át a fotót, a pontosság kedvéért.

Összetoldozva, görnyedten ment le a szusi bár keskeny lépcsőjén. Az egyik lakkozott rekeszben pedig halfalatok fölé hajolva ott ült – Bell! Ám ahogy Richard leért a lépcsőn, s Bell evőpálcikái fölértek szoborszerű ajkaihoz, a gölem képe pislákolni kezdett, majd szerte-foszlott, akár a tükröződés a fölkavarodott vízen, azonnal végbement az átváltozás. Bell helyén Todd Reiser csücsült kajánul vigyorogva.

Richard mély levegőt vett, nehogy öklendezzen. A levegőben a Jicki elnyúló illata, a gyü-

mölcsökből és virágokból összeálló, enyhén nehéz *mélange*. Richard szó nélkül haladt el Reiser mellett, hogy bevesse magát egyenesen a vécébe: *hors d'oeuvre* Pablóval.

Többnyire azonban a *belles époques* időszakai a Sealinkben jöttek el – emelkedő ütemben. Bármikor is botlott bele elővigyázatlanul valamelyik bandatagba a sörözőben, az étteremben, a csocsószobában vagy a bár valamelyik helyiségében, először Bellnek hitte őket, s csak ezután vette észre mindannyiukat a maguk valójában. És mindig ott terjengett a Jicki, Ursula illata a levegőben.

Hogy Richard nem esett kétségbe mindeme változások miatt, annak tudatából fakadt, hogy fölismerte, közeledik Ursulához, közeledik a pillanathoz, amikor magáévá teszi. Már engedte arcon csókolni magát találkozásaik alkalmával, engedte, hogy ajkai tökéletes ívének közelében érjen arcához Richard szája, mikor elváltak. Napról napra, partiról partira, kokaincsíkról kokaincsíkra került közelebb Richard szája Ursuláéhoz. Tudta, Ursula kedveli, többször is kimutatta. Ursula mindig abbahagyta szexuális ügyeinek ecsetelését, ha Richard föltűnt – valami, amiért Richard hálás volt. Korábban szándékosan hozta föl az eseteket, kimérten, mintha a rosszindulat meg irigység pontos mennyiségét határozná meg, amelyet Richardban idézett elő. De mostanában gyakran vonta ki magát, amikor a banda buja témákról kezdett fecsegni, karon fogta Richardot, majd elvezette.

Richard azzal is tisztába jött, hogy rázós útra lépett. Kínosra fordult a helyzet munkahegyén. A Szerkesztő kertelés nélkül megmondta neki, hogy lelkesebben járjon be, és tegye el magát s a vállalt munkáját hamarabb a következő napra, vagy a következő évben radikálisan leszűkülnek kilátásai a karrierje tekintetében. Szigorú kiiktatásban részesült, a Szerkesztő arra is utalt, milyen gyakran látják együtt Bellel és bandájával a Sealinkben. „Talán ő átrohanhat ebben a ritmusban az életen,” mondta, miközben Richardre sandított abszurd, ötszögű tervezőszemüvegében, „de ő évente kétszáz ezer fontnyi suskát markol föl és x ezer szót pötyög be hetente...” – kínos szünet feszítette a hely nem túl szakszerűen megszűrt levegőjét; Richard úgy érezte, beteg, beteg ember vagyok egy beteg, beteg épületben – „... hát maga, mivégre?”

Richard, magában eldöntötte, „avégre”, hogy Bell kínozza. Noha már elérkezett arra a pontra, hogy megvesse Bellt s mindent, amivel kapcsolatban állt, képtelen volt leválni erről a ragadós emberről. Eljutott oda, hogy fizikailag is undorodott Belltől. Már nem vizsgálta kíváncsiságra vagy tiszteletre emlékeztető tekintettel masszív, kötött testét; jelenléte őszintén zavarta. Bell tuskószerű alkatának, a Bellhús tömegének, a Bellfolyadékok meg Bellválnadékok szagának még a gondolata is undorította. Elképzelni, ahogy azok az ujjak megérintik, amelyek azokat a vakbuzgó véleményeket, célzatos kijelentéseket, fölfuvalkodottan gyanúsítgató célzásokat gépelték be! Ahogy ajkaidnak nyomja gusztustalan száját, amelyen keresztül elhangzottak azok a becsületsértések, érezni, ahogy nyelvedhez préseli méreggel teli sajátját!

Richard álmodta mindezt – arra ébredt, hogy üvölt a hideg, nyirkos, téli késő éjszakában.

Mintha egyszerre okozta volna Bell ezt a levertséget és számított volna rá Richard; Bell mindenütt való jelenléte a médiában még sohasem látszott ennyire nyilvánvalónak Richard számára. Úgy tűnt, egyre több hirdetőtábla reklámozza a betelefonálás műsort. Egy a

Charing Cross Roadon, egy a Stranden. A Euston Roadnál lévő reklám után – Richard állandóan elhaladt mellette kanyargós taxiútjai során hajnali háromkor, négykor, ötkor – elátkozott helyek egész láncolata bontakozott ki, jelzőfények, amelyek kihívóan provokálták egészen Hornseyig.

Ha metrózásai során Richardnak alkalma nyílt arra, hogy magához vegyen egy régi példányt a *Standard*ből, azt mindig úgy hajtogatták, hogy Bell rovatánál nyíljon ki. Apró, aljasággal teli passzusoktól hemzsegett, mint például: „Vitán fölül áll, miért mutat akkora érdeklődést a kellemes illatú Jasmine Phillips a Grindley's Upstairsben rendszeresen föllépő együttes iránt. Egyébként egy dzsesszbandáról van szó – s a mi Jasmine-ünk nem élhet sokáig anélkül, hogy meg ne fújna valakinek a trombitáját...” A mindennapi rágalmazások közepén, állandó rovatcímként, pedig egyetlen hangutánzó szó állt, „BONG!”. Ez a Bell soha senkit sem mentett meg – hanem odalökött: ötmilliónyi ingázó közönye, elidegenültsége elé. Bell beszélgetős műsora a növekvő Karácsony előtti hajszában fokozottan üzemelt. A Minotaurus minden éjjel ott ült plasztiklabirintusában a stúdióban, hogy bevonja a táncba nyafogó „vendégeit”. A következő reggelen minden show-t újra a képernyőre vittek, hogy a figyelmetlen, távirányítófüggő nézők is azon kapják magukat: épp a Belloszférát szívják magukba s izgatottan bontják meg a téridő szerkezetét csodatevőjük segítségével.

Richard az otthonra gondolt, haza kellene menni. Apja, a nyugdíjba vonult ügyvéd, boldog lenne, ha láthatná. Sakkozna, elsétálnának a nedves fűvű réten keresztül a helyi italmérésbe egy pofa sörre, míg mostohaanyja elkészíti a vacsorát. Apja retrieverje előreszaladna, a sövények aljánál kaparászna. Pipájának füstje nagy, tekergőző csomókban száll az esti levegőben. Őszintén, minden részletre kitérően megbeszelnék, mi a helyzet Londonban. Az öreg bölcsességének titkos tartalékai a felszínre kerülnének, mikor a Bellhez hasonló emberek és tetteik jönnek a sorban. Ahogy az eredeti világos sörből az első korty szétárad Richard szájában, Richard érzi az ízben egy valódibb, kézzelfoghatóbb világ eljövetelét, mint Bell meg a banda lázas machinációi. A karácsonyi vacsora pulyka lenne, s még sok minden egyéb is kerülné az asztalra.

Ez a gondolatsor a Notting Hill Gate alatti hugyoldában pörgött végig Richardban, s mikor észhez tért, azon vette észre magát, annyira előrebukott a felsőteste, hogy arcának egyik fele meg a vállá nekinyomódott a húgyvizszavető sima, sárgás bevonatú acélfalának. A vécés rázta föl. „Ne hagyd kinn lógni a dákeszodat komám a legyeknek,” tanácsolta. „Valami buzernyák lenyisszantja, aszt’ máris a Portobellón árulja, mielőtt annyit is mondhatnál, hogy Errol Flynn!”

Richard úgy döntött, a *Rendezvous* szerkesztőségi bulija után hazautazik. De még ezelőtt tesz egy utolsó kísérletet a Mount Ursula meghódítására. Ha kudarcot vall, legyen, tovább kell lépni, megszakítani a kapcsolatot Bellel, értékesebb dolgok felé fordulni, letörölni a port ideáljairól s újraéleszteni magában a becsvágyat.

Másnap az irodában ebédelt, hogy az étkezési időben beállók nyugalmat kihasználva fölhívja. „Ursula?”

„Tessék?”

„Itt Richard.”

„Richard – de jó hallani. Eljössz Kelburn vidéki házába a hétvégén? Teljesen friss MDMA-

t szerzett Svájcból, a Sandoztól, elutazunk mindannyian egy kis bacchanáliára."

"Nem is t'om. Úgy terveztem, hogy pénteken hazaugrom apámhoz. Tudod, a Karácsony."

"Persze, persze, jogos, nekem is el kellene gondolkodnom ezen –"

"S őszintén szólva, Ursula, nekem elegendő van Kelburnből, azt hiszem."

"Megértelek."

"Ursula."

"Igen?"

"Szeretnék látni, mielőtt hazautazom."

"Este a klubban leszek. Találkozom van –"

"Egyedül, Ursula, kettesben szeretnék lenni veled." Hallotta Ursula lélegzetét a vonal túl-só végén. Elképzelte, ahogy a mellettel kellemes domborulata emelkedik, majd süllyed ruha adta formája szerint.

Végül válaszolt, "Én ugyanúgy szeretnék kettesben lenni veled, Richard."

"Akkor együtt vacsorázunk? Csütörtökön, csak mi ketten?"

"Jó, rendben, gyere ide értem, s elkerüljük a Sealinket jó messzire. Bellel meg egy Los Angeles-i producerrel kellett volna vacsorázni mennem, de meglesznek nélkülem."

A beszélgetés végeztével Richard kiment a férfi vécébe, magára zárta az egyik fülke ajtaját, odaállt a csészéhez, vizelt egyet, majd háromnegyed grammnyi kokaint szórt a húgyra. E keverék fölött elmondott egy imát – tisztátalan följajánlás –, hogy sikere legyen Ursulánál, majd fogadást kötött, a lelkét ajánlva cserébe.

Három nap múlva egy teljesen kicserélődött Richard Hermes csöngetett az Ursula lakása előtti kaputelefonon. A kokain úgy szállt el belőle, akár egy parancsnoki torony a beletrafáló Saturn Five rakétától. Richard pszichéje szárnyalt, mióta megszűntek Pablo jelentős étkezési előjogai. Iszonyatos hajszába kezdett a munkahelyén, kitakarította a lakást, elrendezte mínuszba futott számláját és fölhívta szüleit. Oly erényesnek érezte magát, mint egy kilencvenéves apáca, aki szigorú szabályok szerint lavírozott végig szüzies életén. Úgy érezte – meglehetősen paradox módon –, kész a szerelemre. A Brompton kápolnával szemközti St. Quentin sörözőben ettek. Ursula kezdetben visszafogottságot mutatott, akár az ebéd-ek alkalmával. Bell meg a banda szóba sem kerültek. Richard ideges volt, de éber. Úgyesen viselkedett a pincérekkel, hamar átlátta a borlapot, jól rendelt italt. Mikor a főfogáshoz értek (legalábbis ő – Ursula leparkolt az előételeknél, parmezán sajtdarabkákat rendelt mustárkel leveleken, aztán ugyanezt még egyszer), Richard úgy érezte, nagyon jól elkapta a ritmust. Ursula jókat kacagott a tréfáin, miközben bedobta saját, társalgásbeli szellemességeit; egyszer vagy kétszer még a térdét is az övéhez dörgölte az asztal alatt.

Ursula sokkal szebben nézett ki ezen az estén, mint korábban bármikor. Sokat láttató fekete ruhát viselt bársony variációval, fekete, szarvasbőr magassarkú cipővel és szépia tónusú harisnyával. Richard tudta, a szegély miatt vette föl ezt a harisnyát, ami után Richard koslatott egész a sörözőig: amik mentén a későbbiekben haladni akart egészen a combok tövéig. Mellei a bársony finom fogságában pihengtek. Barna tincseit föltűzte a feje tetejére, amiknek szókített végei halommá gyűltek össze. A barna szemek – körülöttük arany pötty-

työk – úgy néztek, mint soha ezelőtt; földobódott, igazán érzéki módon.

Ám, mindezek ellenére, Richardot teljesen sokkolta, amikor – a kávé megrendelése után – Ursula előrehajolt közszemlére bocsátva dudáit, karcsú kezét Richardéra tette, s így szólt, „Ne rendeljük meg a *digestifet* – van egy kis Belltől kapott brandym a lakásban...” A Jicki illata úgy áradt róla, akár a pézsma a nőstényoroszlánról.

Richard keze a levegőbe röppent, hogy újfent odahívja az éppen előbb távozó pincért. „M-megkaphatnánk a számlát, kérem?” – hebegte, mint Olivér a dologházban.

Hogyan is képzelhette, hogy Ursula gazdag? A lakás, amelybe Ursula beeresztette, nem lehetett nagyobb az övéénél: egy nagy szoba, végében a főzőfülke, másik oldalán a fürdőszoba ajtaja. Nagy, koszos üvegtáblájú ablak hunyorgott rá arra a kozmikus borzasztó, megtestesült oxymoronra: egy fényszökőkútra. Néhány szokásos bútordarab: egy rozoga rekamié, egy fotel, fiókos szekrény. Innen-onnan kilógva, a székek karfáira dobva meg a padlón kupacokba hajigálva pedig fantasztikus kosztümjeinek darabjai hevertek szanaszét, amelyeket a Sealinkben mutatkozó persona öltött magára: a mikroszkopnyák, csillogó harisnyák, csöcstartók. Egy harisnyanadrág a lámpaernyőre hajítva, hogy tompítsák a fényt vagy sem, Richard nem tudta megfajteni.

És e kép fölött – mint senkiföldje fölött a lóporfüst – ott lebegett a Jicki pikáns íze, oly átható, hogy Richard szinte látta pezsegni, forni a bergamott meg a levendula molekuláit a szoba szűk légterében.

Ursula megérkezett a kis konyhából a brandyvel. Elöblített némi vízzel két poros vizes-poharat, majd italt töltött beléjük négy vékony ujjának magasságáig. Kilépett magassarkú cipőiből, s keresztülment a szobán. Lábával megnyomott néhány gombot egy állványon, mire Tricky Martine-jának hangjai kezdtek áradni a rejtett hangfalakból: „Igazán velem akarsz lenni – Én nincs mit adjak/ Ha hit van, lesz élvezet, halljuk a szívek dobbanását, ha úrrá lesz rajtunk a rémület...” A trip-hop trippegett és hopogott. Ursula leheveredett szoborszerű testével a rekamié lábához, s légies csípőjével a szőnyeg kifakult bolyhait cirógatta. Richard csatlakozott hozzá.

Kezdetben félszegnek érezte magát; legjobb öltönyének mellénye vágott hónaljban; de miután karjaiba vette, nem érzett mást, csak őt, a belőle áradó nagyadag érzékiséget. Aztán összeért szájuk, az örökkévalóságig édes ragacsosságú, marinírozott ajkakat szívogatta. Minden oly természetesen haladt a maga útján, hogy úgy tűnt: abszolút kölcsönös vágyódásról van szó. Ursula nyelve előrenyomult, Richard csatlakozott. Sikló tekeredett össze viparával.

Kezei mindenféle ügyetlenkedés, esetlenség nélkül vándoroltak végig testén, a melleken, a csípőn, a combok sima bőrén.

Már félig a heverőn feküdtek. Ursula magához húzta derekánál fogva, fölrántotta ingét. Hűvös, hideg hullámocskák – a tenyerei – hasa sóval teli, forró tepsijében. Richard Ursula szájába nyögött, Ursula Richardéba. A Martine mindkettőjükébe. Ujjai Ursula ruhájának szélét keresték. Érezte a brokátot harisnyája végénél, szabad utat kapott. Hihetetlennek tett szett húsának lágyága. Felfoghatatlanul szenzációs élmény a szeméremajkai fölötti fan-szörzet selymessége.

Vetkőztetni kezdték egymást. Ursula egyszerűen fölült, kezeivel keresztbenyúlt maga előtt, majd lerántotta magáról a ruhát. Melltartója és bugyija elefántcsontszínű szatén. Egy tiszta, nedves álmom ült közvetlenül előtte. Mintha éjszakáról éjszakára, újabb éjszakára maszturbálna, miközben földézi látványát; Richard lába között sóvár bögyörő ágaskodott – a szikár sudribunkó helyén.

Richard levette nadrágját, ingét. Rámosolygott Ursulára, de nem találta ilyen kedvében, ő megfogta Richard fejét, s odarántotta a sajátjához. Richard ujjai a mellbimbókhoz értek, ingerelték, csipkedték. Ursula felnyögött. Kezei délnek indultak, hogy levegyék Ursula bugyiját. Úgy markolt bele a pinájába, mintha csak grabancon ragadna valakit. „Basszál meg,” hallotta, „kérlek hatolj belém.” Kiszabadította a farkát. Kezei akár a szárazjég. Richard hörögött, miközben térdre ereszkedett, leszakítandó az utolsó leveleket is Ursula husáng-testéről. Ursula hanyatt feküdt, vonaglott, dobálta magát. Ismét megfogta a szerszámot, hogy magába vezesse.

Amint Richardban tudatosult, hogy bejutott, rádöbrent, legföljebb három döfölés, és elszáll. Érezte, ahogy az ondó nekilödul, mint afféle habzó anyag egy kémcsőben. Valamit tenni kellett, valamire gondolni, ami elejét veheti a legrosszabbaknak, élete legmegsemmisítőbb fiaskójának. Valahogy le kell lohasztania fütykösét, kicsit visszafognia. Mi hatna rá azonnal egyfajta bromidként, mi szakítaná meg ezt az elektromos görcsöt? Nem a régi barátnőjének házias, fagygyús teste – ugyan erotikus képzet, noha nem annyira, mint azé, aki alatta feküdve unszolja ziháló hangon. Nem az apja becsületben megráncosodott arca – bár ez segített valamicskét. Kellett valami, ami feltétlenül lehangoló, ami kikapcsolja, transzcendentális módon...

„Keféld meg!” – buzdította Ursula. Sarkai Richard ülepén siettették az aktust. „Élvezz belém!” – sikította nyakszirtjébe kapaszkodva. Körmei Richard csupasz vállait tépték. Hirtelen bevillant a megoldás, a megfelelő, hatásos lekonyító. Bell! Bellre kell gondolnia. A fehér, domború homlokra, a nyirkos, síkos ajkakra, Bell fekete, koromfekete hajára. Bellt kell előhívnia magában, hogy lecsillapodjon kissé, elhárítsa a katasztrófát.

S így megnyugodva Richard újra nekidurálta magát, az elterült Ursula fölé lendült, hogy újult erővel, gyémántkeménységű magabiztossággal cuppanjon bele.

Ursula szája kitárult. Szemei visszafordultak az extázisba. Haja legyezőszerűen szétnyílt a fején. Arcvonásai átalakultak... Nem, nem átalakultak, *átváltoztak!* Megváltoztak, más, erősebb, brutálisabb jegyek tűntek elő. Ursula homloka megduzzadt, kifehéredett, agyveleje folyamatosan nőtt. A karok pedig, amelyek Richardot tartották, szintén változásnak indultak, megvastagodtak, telítődtek izommal és szőrrel. Megpróbált kiszabadulni, ám a köréfonódott lábak is megkeményedtek. Félelmetesen megvastagodtak, bilincsbe fogták Richardot. Ahogy Richard megbabonázottan meredt előre, a csodálatos mellek, amelyeket néhány perce nyalogatott, szívogatott, kiszélesedtek, kiterébélyesedtek súlyos vacsorázó tárgyakká, a mellbimbók körül pedig föltűnően megszorodtak a göndör, fekete szőrök.

Richard farkából elszállt az élet. Nem kicsusszant puha bőrtönéből – kiköpődött. Nem Ursula hangja buzdította Richardot, hanem egy mélyebb, öblösebb hang, nem a lemondás hangja – hanem a kárhozaté.

Bell természetes mellére ölelte Richardot. Megcirógatta Richard szőke tincseit és nyers ke-

zével simogatta arcát. Richard nem értette, hogyan is hallhatta meg, amit Bell beszélt, hiszen saját üvöltései süvöltöttek keresztül-kasul, pattogtak ide-oda a szobában. „Jó végre a fedélzeten látni,” mondta a böhöm. „Már azt hittem, sosem fogsz igazán belépni – közénk állni.”

S ahogy felsőtestére rántotta Richardot, a Jicki illata Richard torkának mélyére tolult. De már nem édes volt az íze, hanem keserű, keserű, akár a kokain.

Domokos Tamás fordítása

Will Self Észak-Londonban nőtt föl. A „szatirikus beszédmód fenegyereke” ma Dél-Londonban él feleségével és gyermekeivel. John Llewellyn Rhys- és Geoffrey Faber Memorial-díjban részesült. A szöveg eredeti címe: *The Sweet Smell of Psychosis*. Bloomsbury, 1996. További művei: *Cock&Bull*; *The Quantity Theory of Insanity*; *Great Apes*; *Grey Area*; *My Idea of Fun*; *Junk Mail*; *Tough, Tough Toys for Tough, Tough Boys*; *Sore Sites*; *Revelation*; *How the Dead Live*.